

Doğaya ters işler ve yitirilen genç yaşamlar

Bir kez daha beceriksiz, rantçı ve doğa düşmanı yöneticilerin çarpık icraatlarının bedelini gençlik hayatlar ödedi. Bu çarpık düzenin doğal yapı üzerinde yaptıkları büyük tahribat sonucu oluşan sel sularına kapılan dört genç yaşamlarını yitirdi. Onlarca evi su bastı, sıradan vatandaşın emeğiyle oluşturduğu milyarlarca liralık birikimler zararar uğradı. *Sayfa 2'de*

Örgütler arası samimiyet ve "eleştiri hakkı" üzerine

21 Kasım tarihinde KSP tarafından Radyo Mayıs'ta yapılan "Çare Sosyalizm" programında KSP temsilcileri Mustafa Onurer ve Osman Zorba tarafından DKB'ye yönelik bir dizi "eleştiri" dile getirildi. Ancak cevap hakkı dahi tanınmadan yapılan bu "eleştiriler" in hiç bir maddi bir zemini yoktur ve bu tip karaçalmalar örgütler arası güveni yok etmektedir. *Sayfa 7'de*

www.devrimentemizler.net

gelecekgazetesi@gmail.com

özgür yarınlar için
Gelecek

Aralık 2018

Yıl: 8 - Sayı: 94

Fiyatı: 5 TL

gazetesi

**İşçilerin,
Emekçilerin
ve Halkların
Kardeşliğinin
Sesi Gelecek
Gazetesi**

Eksik olan devrimci durum değil, devrimci bilinç ve devrimi hedefleyen siyasal önderliktir...

Devrim günceldir!

■ Kapitalist sistemin içerisine girdiği derin kriz sadece Türkiye'yi ve ülkemizi değil, dünyanın bir çok ülkesini sarsmaya devam ediyor.

■ Kapitalizmin beşiği ülkelerde yaşanan bunalım işçi, emekçi ve küçük üretici kesimleri her geçen gün daha büyük bir yıkıma uğrattırıyor. Bunun sonucunda ise dünyanın bir çok yerinde farklı kitle hareketleri gelişmeye devam ediyor.

■ Yani kapitalizm temellerinden sarsılırken, yönetilenler daha fazla bu şekilde yönetilmek istemiyorlar!

■ Bugün dünyanın herhangi bir yerindeki en küçük devrimci odağın dahi önüne koyması gereken şey ise var güçleri ile devrimin güncelliğini bilince çıkarmak ve mümkün olan en geniş kadro ile yakın gelecekte kendi coğrafyalarını saracak olan devrimci dalgaları karşılamaya ve kitlelere devrimci bir önderlik getirmeye hazırlanmalıdır!

■ Bunun için derin bir kriz yaşayan sömürü düzeni içerisinde kitleleri kazanma adına propagandalarının merkezine günü kurtarıcı reform talepleri değil, her bir fırsatta devrimin güncelliğini ve olanaklarını koymalıdır.

■ Çünkü emekçi kitleler çok hızlı bir şekilde bilinç sıçramaları yaşayabilmekte ve mevcut düzen içerisinde kalıcı bir çözüm bulunamayacağına farkına varabilmektedirler. Onlar açısından eksik olan şey devrimci bilinç ve daha da fazlası devrimin olabirliğine dair inançtır.

Yusuf Alkım'ın yazısı

"Dert halkın huzuru değil, polis şiddetine meşruluk kazandırmaktır!"

Sayfa 3'te

Salih Olgun'un yazısı

"KKTC": Sömürgeci-İşgalci Kontrgerilla Cumhuriyeti TC'nin Kıbrıs'taki örtüsü"

Sayfa 4'de

Toprak Çağan'ın yazısı

"Ayaklananlar mı, teorisyenler mi kendiliğindenci?"

Sayfa 5'de

Umut Çakır'ın yazısı

"Kitlelere ve zafere kesin güven"

Sayfa 11'de

Gelecek'ten

Devrimci bilinci ve devrimin olanaklarını açığa çıkarmak! *Sayfa 2'de*

Gelecek'ten

Kapitalist sistemin içerisine girdiği derin kriz sadece Türkiye'yi ve ülkemizi değil, dünyanın bir çok ülkesini sarsmaya devam ediyor.

Kapitalizmin beşinci ülkelerde yaşanan bunalım işçi, emekçi ve küçük üretici kesimleri her geçen gün daha büyük bir yıkıma uğrattıyor.

Bunun sonucunda ise dünyanın bir çok yerinde farklı kitle hareketleri gelişmeye devam ediyor.

Fransa'da haftalardır devam eden Sarı Yelekliler eylemleri de küçük üreticilerden öğrencileri bir çok kesimi harekete geçirerek giderek yayılıyor.

Fransız sermaye kesimleri ve onların siyasi temsilcisi olan cumhurbaşkanı Macrone giderek radikalleşen ve kontrolden çıkmaya başlayan eylemleri yatıştırmak için peş peşe geri adımlar atıyor.

Fransa'nın ardından Belçika, Brüksel, Hollanda ve dahası Irak gibi ülkelere yayılan yayılan eylemler "Avrupa Baharı" mı yaşanıyor düşüncesini akıllara getirirken, merkezi bir devrimci liderlikten yoksun olan bu kitle hareketleri beraberinde bir dizi tartışmayı getirdi.

Kimi kesimler bu hareketleri yeni bir devrimci hareketlenme olarak yorumlarken, kimi kesimler ise eylemlerin devrimci bir önderlikten yoksun olmasını ve kitle içerisinde yer bulmaya çalışan gerici, faşist kesimleri gerekçe göstererek mesafeli bir tavır takınıyor.

Bu sayımızda paylaştığımız "FRANSIZ HALKI İSYAN EDİYOR" başlıklı yazıda da denildiği gibi "Bu isyan ya da ayaklanma bir devrime dönüşür mü; bilmiyoruz. Ancak şunu biliyoruz: İsyancıların ya da ayaklanmacıların "Eylem kapısından girerken sahip oldukları düşünce ve taleplerle eylem sürecinde üstlenecekleri görevlerin uyumsuzluğu, tekellerin boyunduruğuna genel isyana dönüşmek zorunda kalacaktır." Biz, bu satırları hareketin henüz başladığı ilk zamanda, henüz kimsenin bu hareketin yönü hakkında bir fikir sahibi olmadığı günlerde yazmıştık ve yaşam tam da düşündüğümüz gibi akmaya başladı."

8 Aralık günü Fransa'da yaşanan eylemler ile ilgili paylaşılan bir yazıda şu ifadeler yer veriliyor:

"Esasında bir bankacı olan Macron'un eli ilk günden beri titriyor. Eylem hedefine çoktan ulaştı ama Macron'un eli titrediği için eylemciler elde edebileceklerinden çok daha azını elde etmiş olduklarını düşünmeye başladılar ve bu yüzden büyük bir tatminsizlik içindeler. Eylemciler sürekli hedef büyütüyor. İYİDİR, İYİDİR, İYİDİR. Benzin fiyatlarıyla ne alakası varsa şimdi öğrenciler de ayaklandı.

Macron'un desteği şu anda % 17. Eylemcilerin desteği ise % 70. Halk gücünü ve Macron'un güçsüzlüğünü gördü. Şu anda artık neredeyse bir ayaklanmaya dönüşen bu eylemlere en az zararlar nasıl son verilebileceği yoğun olarak tartışılıyor.

Bence Macron "diyalog" diye yalvardıkça bu eylemlerin sona ermesine imkân yok.

Bence Macron'un şu anda en büyük korkusu, bir yıldan fazla bir zamandır savaşan ve sonunda geçen yaz başında

Devrimci bilinci ve devrimin olanaklarını açığa çıkarmak!

yenilen işçi sınıfının bugün yorgunluğunu atıp devreye girme olasılığının nasıl önleneceğidir.

Gerçekten de CGT militanları başta olma üzere işçiler savaşa girdiği anda ufukta devrim bile görünür."

Bu satırları okuyan çoğu sözde devrimci "Ne devrimi, hayal görüyorsunuz" diyecektir. Çünkü bu kesimlere göre devrim birden ortaya çıkar ve bir sabah uyanmışsınız devrim olmuştur.

Ancak devrimin diyalektik bir süreç olduğunu ve kitlelerin devrimcileşip devrimi gerçekleştirme noktasına gelmeleri için bir dizi mücadele sürecinden geçerek deneyimler kazanması gerektiğini bilenler, özünde sisteme karşı gelişen her bir olayı devrimci bakış açısı ile ele almaya çalışırlar.

Sözde devrimci olanlar ve devrimi sürekli olarak geleceğin belirsiz bir zamanının süreci olarak görenler açısından böylesi bir kaygı yoktur. Çünkü onlar için devrim güncel değildir. Ne de olsa işçi sınıfının devrimci bir örgütlülük altında olmadığı, hele hele güçlü bir devrimci önderliğin olmadığı bir yerde devrimden bahsetmek "sol lafazanlık"tır!

Yeni evreyi ve yeni evrenin devrimlerini anlayamayanlar elbette böyle düşünecekler ve devrimi sürekli olarak geleceğin nihai hedefi olarak tasarlayacaklardır.

Ancak devrim günceldir ve dünyanın herhangi bir yerinde biriken çelişkiler yeni devrimler çağının kapılarını bir anda sonuna kadar açacaktır. Ve o kapılardan dünyanın

dört bir köşesine devrimci dalgalar yayılacaktır.

Bugün dünyanın herhangi bir yerindeki en küçük devrimci odağın dahi önüne koymasına gereken şey ise var güçleri ile devrimin güncelliğini bilince çıkarmak ve mümkün olan en geniş kadro ile yakın gelecekte kendi coğrafyalarını saracak olan devrimci dalgaları karşılamaya ve kitlelere devrimci bir önderlik getirmeye hazırlanmalıdır!

Bunun için derin bir kriz yaşayan sömürü düzeni içerisinde kitleleri kazanma adına propagandalarının merkezine günü kurtarıcı reform talepleri değil, her bir fırsatta devrimin güncelliğini ve olanaklarını koymalıdır.

Çünkü emekçi kitleler çok hızlı bir şekilde bilinç sızramaları yaşayabilmekte ve mevcut düzen içerisinde kalıcı bir çözüm bulunamayacağını farkına varabilmektedirler. Onlar açısından eksik olan şey devrimci bilinç ve daha da fazlası devrimin olabirliğine dair inançtır.

İşte zaten az sayıda olan biz devrimcilerin üzerinde yoğunlaşmamız gereken konu budur; yani devrimci propagandada ısrar!

Bunun için bilinçsiz ve dahası umutsuzluk içindeki emekçi kitlelere devrimci bilinci ve devrimin olanaklarını inat ve ısrarla propaganda etmek şarttır...

O nedenle diyoruz ki; Bu Pislği Devrim Temizler ve Şimdi Devrim Zamanıdır!

Doğaya ters işler ve yitirilen genç yaşamlar

Bir kez daha beceriksiz, rantçı ve doğa düşmanı yöneticilerin çarpık icraatlarının bedelini gençlik hayatlar ödedi. Bu çarpık düzenin doğal yapı üzerinde yaptıkları büyük tahribat sonucu oluşan sel sularına kapılan dört genç yaşamlarını yitirdi. Onlarca evi su bastı, sıradan vatandaşın emeğiyle oluşturduğu milyarlarca liralık birikimler zarar uğradı.

Bu düzenin devamına katkı koyan, yıpranan işbirlikçilerin "temiz siyaset" "genç ve dinamik kadrolar" sloganları yerini alan ve halkın umutlarını çalanlar en az geçmiş işbirlikçiler kadar bu suç ortaklarıdır. Yaşanan felaketi "doğal" göstermeye çalışanlar ya da "doğa intikam aldı" laflarını ağızlarında geveleyenler aslında kendi düzenlerinin çürümüşlüğüne üzerini örtmeye çalışmaktadırlar.

Çünkü doğa bir birine bağlı diyalektik canlı bir yapıdır, ama doğanın duygu ve hisleri olmaz. Kin besleme mesela ve günü geldiğinde intikam almak için bilenmez. Ancak doğanın muhteşem gücüne ve

diyalektik işleyişine yapılan ters müdahaleler sonucunda biriken çarpıklıklar bir gün gelir ve o muhteşem güç tarafından yıkılıp dağıtılır.

Çözüm mü? Bugüne bizi getiren doğaya ters adımların temelindeki üretim ilişkileri ile ne çözüm ne de çıkış bulunabilir!

Evet ülkemizin özellikle kuzeyi bu ters adımların çok daha fazla atıldığı bir yer ama aynı terslik daha alt düzeyde Amerika'da da mevcut, Fransa, İngiltere ya da diğer "gelişmiş" ülkelerde de. Oralarda görece daha az bir yıkım yaşanıyor sadece.

Yani çözüm mü dediniz tekrardan? Çözüm bellidir: Yıllardır ne diyoruz "Bu pislği devrim temizler!" Bu öyle beylik bir laf olsun diye değil, bilimsel ve gerçekçi bakışla ortaya konan bir yaklaşımdır.

Yok bu bize uymaz mı diyenler doğaya ters işler yapmaya ve sonuçlarıyla yüzleşmeye devam edecekler. Ta ki bu günü kurtarma kafalarından arınıncaya kadar...

Gazetemizde "Gelecek Gazetesi" imzası taşımayan ve kendi isimleri ile yayınlanan köşe yazıları ve makaleler yazarların kendi görüşlerini yansıtmaktadır. Gelecek Gazetesi ilerici, demokrat kesimlerin farklı görüşlerini ortaya koyabildiği bir platformdur.

Kavgamız

Yusuf
ALKİM

yusufalkim@yahoo.com

Son günlerde sömürge düzeninin kolluk kuvvetleri "huzur operasyonları" düzenleyip, yanlarında gördükleri medya mensupları aracılığıyla, özenli bir şekilde hazırlanmış sahnelerin fotoğrafları eşliğinde bunları kamuoyuna servis etmekte. "Özel Harekat Polisi" denen ağır silahlı ekipler eşliğinde düzenlenen bu operasyonlarla ülkemizde yaşayan muhalif kesimlere adeta göz dağı verilmekte.

Sorunun kaynağı bu sömürge düzeninin kendisiyken ve daha on ay önce bu polis teşkilatlanmasının eşliğinde Afrika gazetesine faşist bir linç saldırısı yapılyorken, birileri çıkıp "Polisin denetiminden neden bu kadar rahatsız olundu anlamadım!.." diyebiliyor ve sömürgecinin polis teşkilatlanmasından güvenlik bekleyebiliyor?

Yani bazıları hala daha polis ve askeri güçlerin sermayenin sömürgeci devletinin koruyucusu, kollayıcısı olduğunu görmezden gelerek "denetimlerinden güven sağlanabileceğini" söyleyebiliyor! Peki hiç mi düşünmüyorlar, acaba bu "güvenlik birimleri" ülkemizin kuzeyini örümcek ağı gibi sarmış olan mafya örgütlenmelerine karşı hiç bir adım atılmazken, sokaklarda ağır silahlarla dolaşan sivil halk arasında operasyonlar düzenleyerek mi huzuru sağlayacaklar diye? Ülkemizin huzurunu bozan, yerleri yurtları belli bir şekilde uyuşturucu, kumar, kara para aklama ve insan ticareti yapanlar mıdır, yoksa sokakta yürüyen siviller midir acaba?

Yani, özel kuvvetler eğitiminden geçirilmiş personelleriyle bu halk düşmanı kurumlar, her hareketleri ile halka güvenlik değil, korku, tehdit ve gözdağı veriyor!

Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı olarak adlandırılan yapılanma, faşist bir diktatörlüğe dönüşmüş olan Türkiye Cumhuriyeti iktidarının kontrolünde, içerisindeki en ufak demokrat eğilimli kadroları dahi tasfiye etmiş olan TC ordusuna bağlıdır. Ve bu yapılanmanın uzantısı olarak oluşturulan Özel Görev Kuvveti (ÖGK) ve Polis Özel Harekat (PÖH) personeli işte böylesi bir yapıya sahip olan TC Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın eğitimlerinden geçirilmektedirler. Ve bu "özel birlikler" kuruluş amaçlarına uygun olarak, kuruldukları günden bugüne, demokratik kişilere karşı ve örgütlerin barışçıl eylemlerinin tümünde sivil halka karşı baskı ve şiddet aracı olarak kullanılmaktadırlar. Bazen ön bazen ise geride ve gerekli görmeleri halinde sivil kıyafetlerle eylem alanı içerisinde operasyon yürütmektedirler.

Yani halka karşı kullanılan silahlı, silahsız güçleri doğru tanımalıyız! Kuruluş amacı ve görevi mevcut sömürü düzenini korumak, bu sömürü düzenine karşı harekete geçecek kişi ve kitlelere karşı her türlü baskı ve şiddet yöntemini kullanmaktan bir an olsun

Dert halkın huzuru değil, polis şiddetine meşruluk kazandırmaktır!

çekinmeyecek bu yapılanmalar, halkın güvenliği ve huzuru için değil, egemenlerin iktidarının teminatı için vardılar. Bugün halkın gözünde meşruluk kazanması için göstermelik olarak düzenlenen "huzur opreasyonları", yarın ülke devrimci mücadelesi geliştiği oranda yerini ülkemiz muhalif ve devrimci güçlerinin infaz edildiği silahlı operasyonlara bırakacaktır! Bu yapılanmaların uzantısı olduğu TC faşist iktidarı altında bugüne kadar bunun sayısının örneği yaşanmış ve her gün bir yenisi yaşanmaya devam etmektedir! Gerek ülkemizde bugüne kadar düzenlenen kitlesel eylemlerde "güvenlik güçleri" tarafından yapılan saldırılar, gerekse bu yapılanmanın bağlı olduğu Türkiye'de sayısız katliam ve infazlar bu yapılanmaların neye hizmet ettiğini fazlasıyla açığa çıkarmaktadır. Bu olgu sadece TC faşist iktidarı kontrolündeki kolluk güçleri için değil, aynı zamanda dünyadaki tüm sömürü düzeni iktidarları kontrolündeki kolluk güçleri için de geçerlidir. Şuan Fransa'dan Arjantin'e, Güney Kore'den Tunus'a dünyanın dört bir yanında sömürüye karşı ayaklanan kitlelere ölüm kusan bu yapılanmalar dağıtılmak ve yerine halkın kendi silahlı örgütlü gücüne dayanan halk milisleri getirilmelidir. Yani demokratik halk devrimleri ve sosyalist devrimler gerçekleştirilmeli, halk düşmanı tüm kurumlar ve bu kurumların koruyucu gücü olan kolluk güçleri dağıtılmalıdır!

Bugün dünyanın dört bir yanında bu tip

yapılanmaların daha da faşist bir karaktere bürünerek yoğunlaştırılmasının sebebi, emperyalist sömürü düzeninin yaşadığı kriz ve emekçi kitlelerde bu düzene karşı biriken tepki ve öfkedir. Ağır bir sistem krizinden geçmekte olan dünya, bölge ülkeleri ve Kıbrıs'ta yakın gelecekte sömürü düzenine karşı kitlesel eylemlerin gelişmesi, devrimci kopuşların yaşanması olasılığı çok yüksektir. Egemen çevreler gelişmekte olan bu olguyu ve yaklaşmakta olan kitlesel ayaklanmalar dönemini görmekte ve buna göre kendi iktidarlarını koruyabilmek için tedbirler almaktadır. Onlar kendi çıkarları açısından haklıdırlar ve gerekli hazırlıkları yapmaktadırlar, ancak sorun bu olgulara karşı gözlerini kapayan ve hala daha bu düzenden medet umar pozisyona düşen sözde "demokrat"lardadır! Çünkü bu kesimler ne kadar iyi niyelli olsalar da, bu öngörüsüzlükleri ile halkın göslerini açmasını engellemektedirler.

Bu noktada görev biz devrimcilere düşmektedir; halkı uyandırmalı ve gerçekleri görmelerine yardımcı olmalıyız. Büyük bir ayaklanmalar döneminin başındayız. Uyanmalı, yanbaşımdakileri sarsarak uyandırmalı ve ayağa kalkmalıyız. Bu kavga insanlığın özgürleştirilmesi için girişilecek büyük bir kavgadır. Ya çok ciddi bir örgütlenme içerisine girerek bu kavgada saf tutacağız, ya da dünyamız ile birlikte bütün insanlığı da yok oluşturma sürüklemekte olan bu düzene boyun eğeceğiz. Zaman daralıyor, kavga zamanı yaklaşıyor!

Naylon Sakulli'ye çıkarılan fatura!

1Aralık 2018 tarihinde uygulamaya konan naylon sakullilerin (naylon poşetlerin) parayla satılması ile doğanın kirlenmesinin ve doğaya verilen zararın önüne geçileceği ileri sürülüyor!

Sömürge ve tüm dünyada kuru, unlu vb. yiyecekler, içecekler, sebzeler, sanayi hammadde ve ürünlerine kadar herşey naylonlar içerisinde pazarlanırken ve doğa kirlenirken sorunu marketlerde vb. yerlerde kullanılan naylon sakulliye çıkaran sömürgeci ve yerli sermaye ile memurları, üzerlerine düşen görevi başarı ile sürdürüyorlar!

Sorunun esas nedenini gözlerden saklamaya çalışıyorlar. Sanki de bugüne kadar doğayı bu marketlerden alışveriş yaparken naylon poşet kullanan tüketiciler kirlenmiş ve şimdi onlar da doğayı kurtarıyorlar!

Hem de plastik ürünleri hayatın her alanında üretmeye ve pazarlamaya devam ederek!

Kapitalizm insanı, doğayı, evreni yaşanamaz hale getirirken, ürettiği sorunun kaynağını da sömürülen sınıflara, halka yüklemekte ve bu yolla karlarına naylon sakulla parasını da ekliyerek devam etmekte!

Tek derdi daha fazla kar elde etmek olan

sermaye sahipleri, bu hedeflerine ulaşabilmek için her türlü yola başvurmaktan kaçınmıyorlar! Sırf daha karlı olduğu için doğaya düşman her türlü üretim metodunu uygulamakta, atmosfere ve doğaya sayısız zehirli kimyasalın salınmasına ve doğal yaşamın hızla yok

edilmesine yol açmaktadırlar Özetle doğanın kirlenmesine yolaçan naylon sakakullular değil, kapitalist üretim ilişkileridir.

Ülkemizin kuzeyindeki bu uygulamayı destekleyenlerin açıklamalarına baktığınızda ise; sorun doğru tanımlanırken ne yazık ki çözüm konusunda sömürgeci ve yerli sermayenin üretim ilişkilerine dokunmadıkları görülmektedir. Yani halkta yanlış bir bilinç verilmekte ve hatalı bir çıkış yolu sunulmaktadır.

Doğamızı, ülkemizi, dünya ve evrenimizi bu kirlenmeden kurtaracak olan kar odaklı kapitalist üretim ilişkilerinin yıkılarak yerine insanın ve tüm canlılarının, doğanın, dünyanın ve evrenin uyum içerisinde yaşadığı, özgürlüklerin yaşanacağı toplumsal mülkiyetin olacağı, sosyalist üretim ilişkilerine dayalı komünal bir gelecek kurmaktan geçeri!

İsyanımız

Salih
OLGUN

“KKTC” ilanı TC'nin 12 Eylül'ünün sömürgeleştirilen Kıbrıs'ın kuzeyindeki ifadesidir! 15 Kasım halklarımızın yüzüne çarpan diğer acı günlerden birisidir!

Sömürgeci TC devleti işgal edip sömürgeleştirdiği Kıbrıs'ın kuzeyinde kendi varlık ve egemenliğini örtmek amacıyla aldığı kararlara göre; *1982 yılı son ayları ile 1983 yılı ilk aylarında sömürgeci işbirlikçileriyle birlikte;

*Güvenlik kuvvetleri komutanlığı karargahında “anayasa çalışmalarına” başlamış;

*Mayıs ayı içerisinde işgal ordusu tüm birlik komutanlarına “devlet ilan edilecek (x) ay , (y) gününe kadar en küçük birlik bazında alınacak tedbirler ve teyakkuz durumu”nu içeren gizlilik derecesi ÇOK GİZLİ olan ve okunduğu ve anlaşıldığına dair imzalandıktan sonra askeri postaya (kurye) geri iade edilen emirler yayınlamış;

*Üst koordinasyon kurulunda TC (MGK,TSK,hükümet)'den gelen emir, talimat vb üzerine sömürge yönetimi altındaki tüm ilgili bakanlık, dairelerde alınacak tedbirler planlanmış;

*15 (y gün) Kasım (x ay) günü öncesi son bir hafta içerisinde son hazırlıklar yapılarak çıkarılan “olağanüstü hal yasası”da heran uygulanacak şekilde;

*Askeri birlikler ve polis “alarm durumu”na geçirilmiş, temas hattındaki birlikler takviye edilmiş, içte polis tedbirlerini artırmış;

*İç ve dış haberleşmeler önce kontrole alınarak kesilmiş, vb uygulamalar hazırlanmış planlamalara uygun olarak 14 Kasım gecesi tamamlanarak;

15 Kasım sabahı devlet ilan ettiğini açıklamıştır...

Ülkemiz Kıbrıs'ın geçmişten bugüne neden ve nasıl geldiğini bilmeden ne bu acı günlerden ve sonuçlarından kurtulabiliriz ne de geleceği sağlam zemin üzerine kurabiliriz. Kıbrıs, eski çağlardan beri önce yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ve sonraları da Ortadoğu'daki stratejik önemi nedeniyle hep işgal edilmiş ve Kıbrıs halkları kendi özgür geleceklerini kendileri belirlememiş , belirleyememiştir.Kıbrıs'ın tarihi işgaller tarihidir dersek yeridir.

Kıbrıs'ın tarihini kısaca M.Ö 1500-58 Eski Mısır, Hitit, Aka, Miken, Finike, Asur, Mısır, Pers, Ptolemi(Mısır) işgallerini, M.Ö 58-M.S 324 Roma, M.S 324-649 Bizans, M.S 649-965 Arap Müslüman, M.S 965-1191 Bizans, 1191-1192 Templar Şövalyeleri, 1192-1489 Lüzinyan, 1489-1570 Venedik, 1570-1878 Osmanlı, 1878-1960 İngiliz, 1960 KC kuruluşu (Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin garantörlüğünde (vesayeti altında),1963-74 halkların kısırdırılması, 1974- Adanın ve halkların bölünmesi ve garantörler arasında paylaşılması ve işgalleri olarak özetleyebiliriz.

20'nci yüzyıl başlarına kadar sürekli başka devletlerin boyunduruğu altında kalan Kıbrıslılar, ekonomik, sosyal ve benzeri baskılar karşısında dayanamamış ve işgalcilere karşı da ayaklanmışlardır.Ancak isyanları hep kanlı bir şekilde işgalci devlet güçleri tarafından bastırılmıştı.

Sömürgeci garantörlü “Cumhuriyet” paylaşımına

İkinci Emperyalist paylaşım savaşı sonrası Kıbrıs'ta da daha ileri boyutlarda gelişmeye başlayan İngiliz sömürgecilikine karşı mücadele, kısa süre sonra emperyalistlerin adada Türkiye ve Yunanistan'ın sömürgeci çıkarlarını da gözeterek kurdurdukları EOKA ve TMT faşist örgütleri aracılığı ile bastırılmış ve halklararası içsavaşa dönüştürülmüştür.Bu savaş sürerken yapılan görüşmeler ve varılan anlaşmalar sonrasında 16 Ağustos 1960'ta Kıbrıs Cumhuriyeti kurulmuştur. Kıbrıs Cumhuriyeti devleti emperyalist İngiltere , sömürgeci Türkiye ile Yunanistan ve onların Kıbrıs'taki Türkleştirilmiş, Yunanlılaştırılmış işbirlikçilerinden oluşan EOKA ve TMT faşist örgütlerinin halklara karşı uyguladıkları ve halkları birbirine kırdırarak yürüttükleri savaş sonucunda, çıkarlarını dengeleme üzerine kurdukları bir devlettir. Bu devlet Kıbrıs Halklarının tümünün eşit haklara sahip olması üzerinden değil, halkları birbirine boğazlatmaya yönelik Türk ve Yunan milliyetçiliğini egemen kılmaya yönelik , Türkleştirilmiş, Yunanlılaştırılmış işbirlikçi burjuvazilerin çıkarlarını dengelemiş kapitalist üretim ilişkilerine sahip bir burjuva devlettir. Ülkenin bir kısmı (Dikelya, 2.5 Mil ve Ağrotur, Piskobu bölgeleri- İngiliz Üsler Bölgesi- hava, deniz limanlarıyla karayolları ve birçok bölge üzerinde de lojistik v.b kolaylıklara sahip olma hakkını, Garanti ve İttifak Anlaşması'na ek olarak sağlamıştır) İngiltere'nin işgaline bırakılırken, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye kurulan devletin garantörü oldular ve Kıbrıs'a alay düzeyinde askeri birlik çıkardılar. Kıbrıs, böylece emperyalist İngiltere'nin sömürgeci Kıbrıs Cumhuriyeti'ne geçerken bağımsızlığını değil, bizzat ülkenin bir kısmını ve bağımsızlığını da emperyalist İngiltere ve ABD emperyalizminin yeni sömürgeci devletleri Türkiye ve Yunanistan'a teslim etmiştir.

Kıbrıs Cumhuriyeti devleti Kıbrıs Halklarının kendi geleceklerini belirleme haklarını kullanmalarının sonucu olmadığı gibi, tümünü kapsamamakta ve sadece Türkiye ile Yunanistan'ın egemenliğindeki halklara tabi kılınmaktaydı. Kıbrıs halkları sadece iki halktan değil, Kıbrıs'ta içiçe ve birlikte yaşayan Maronice, Ermenice, Latince, Türkçe ve Rumca konuşan halklardan oluşmaktadır. 1960 Ağustos ayında kurulan sözde bağımsız ama özünde bağımlı devlet, kuruluşundan çok kısa bir süre sonra emperyalistler, sömürgeci devletler ve

"KKTC": Sömürgeci-İşgalci Kontrgerilla Cumhuriyeti TC'nin Kıbrıs'taki örtüsü

İşbirlikçilerin arasındaki paylaşım kavgaları, halkları yeniden birbirine kırdırarak çatışmalara dönüştürülmüştür. Çatışmalar halkları birbirine düşmanlaştırırken, bryandan da Türkleştirilmiş ve Yunanlılaştırılmış burjuvaların egemenliği altında kendi kimlikleri yok edilmeye, asimile edilmeye çalışılmıştır. Azınlıktaki diğer halklar ise kendilerini koruma ve yaşamak amacıyla egemen olan burjuvazinin isteklerine boyun eğmişler ve asimilasyona karşı pasif direniş sürdürmüşlerdir.

Garantörlü “Cumhuriyet” paylaşımından bölünerek paylaşımına

Temmuz 74 ülkemiz Kıbrıs'ın yakın tarihinde acıların yaşandığı, halkların birbirinin canına kıydığı ve birbirinden zorla sınırlarla ayrıldığı, ülkenin bölündüğü ve herbir parçasının işgalci ve sömürgeci tarafından fiilen işgal edilerek sömürgeleştirildiği bir aydır. 15 Temmuz 1974 Faşist Yunanistan Cuntası'nın Kıbrıs'taki Yunanlı Subayların komutasındaki Rum Milli Muhafız Ordusu'yla gerçekleştirdiği darbe ve bu darbeyi gerekçe göstererek 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluş anlaşmalarının ekindeki İttifak ve Garanti Anlaşmalarına dayanarak Kıbrıs'a çıkarma yapmış ve doğu batı istikametinde adayı kuzey ve güney olmak üzere etnik temelde ikiye bölecek olan TC devletinin işgali gerçekleştirilmiştir. 20 Temmuz 74'teki TC devletinin Kıbrıs'ın kuzeyini işgali ile sonuçlanan emperyalistlerin (ABD, İngiltere) adayı bölerek gerçekleştirdikleri operasyon kuzeydeki halklara özgürleşme olarak sunulmakta, güneydeki halklara ise sadece Türkiye'nin işgali olarak sunulmaktadır. 1974'ten 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin sivil faşist hükümete devrine kadar olan süreçte ülkemizin TC tarafından işgal altında tutulan bölgesine, Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki (Osmanlı'nın işgal ettiği ülkeleri İslamlaştırma ve kendi egemenliğini sağlamlaştırma için kendisine sadık nüfus taşıma işlemleri) uygulamaların geliştirilmiş şekillerini uygulamıştır. Kuzeyden güneye kovulan Müslüman olmayan, Türkçe konuşmayan Kıbrıs halkları yerine, yerlerine, mallarına el konularak “ganimetlemiş” ve Türkiye'den taşıdığı nüfusu yerleştirerek dağıtmıştır. Nüfus taşıırken esas amaç olarak da, bir yandan Türkçe konuşan halkı “Kıbrıs Türkü” “Kıbrıslı Türk” etnik tanımları içerisinde tutarken, yeterince de Türk ve İslam görmediğinden Türkleştirmeyi ve İslamlaştırmayı hedeflemiştir. Aynı dönemde ve halen TC'nin işgali altındaki Karpaz bölgesi başta olmak üzere, diğer yerleşim birimlerinde kalan Müslüman olmayan, Türkçe konuşmayan halklar sistemli bir baskı, yıldırma ve benzeri baskılarla güneye kovulmaya devam edilmiş ve edilmektedir.

12 Eylül'ün sömürgeleştirilen Kıbrıs'ın kuzeyindeki ifadesi, TC'nin “KKTC” ilanidir!!!!

12 Eylül darbecileri yürütme yetkisinin bir kısmını sivil faşist hükümete devrederken ABD emperyalistlerinin de onayı ile Kıbrıs'ın kuzeyindeki sömürgeci işgal yönetimi olarak alt yönetimini oluşturan Kıbrıs'ın kuzeyindeki işbirlikçileri için Kuzey Kıbrıs'ta da ekleyerek isimlendirdiği yönetimine 15 Kasım 1983'te “KKTC” ismini vermiş ve bunu da (taşınan nüfus ve işbirlikçileri dahil) onaylatmıştır. Türkiye'de 12 Eylül'le İthal İkameci Sanayileşme Modelinin terki ve yerine İhracata Dönük Sanayileşme Modelinin konulması demek olan 24 Ocak 1980 kararlarının uygulanması için gereken ortamı hazırlandıktan sonra, Kıbrıs'ın kuzeyinde de buna uyum sağlama amacıyla engel oluşturabilecek her alana müdahale edilmiştir. Bununla da yetinmeyerek Türkiye'deki 12 Eylül Anayasa'sının bir kopyası olan Sömürge Yönetimi anayasasını da işbirlikçileriyle birlikte onaylatmışlardır.

“KKTC” işgalci, sömürgeci kontrgerilla cumhuriyeti TC'nin Kıbrıs'taki örtüsüdür

Kıbrıs'ın kuzey yarısında işgalci TC'nin kontrolünde kurulan "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" TC devletinin bir devamı ve parçasıdır. Yani kontrgerilla cumhuriyetinin bir alt yönetimi olarak işlem görmektedir. Kıbrıs'ın kuzeyindeki Sömürge Yönetimi TC MGK'sının Kıbrıs ayağı olan Koordinasyon Kurulu denilen yönetim organından oluşmuştur. Kıbrıs'ın kuzeyinde sömürgeci işgal yönetimini oluşturan Koordinasyon Kurulu (Türkiye'deki MGK'nın alt birimidir.) Üst ve Alt Koordinasyon Kurullarıyla egemenliği elde tutmaktadır. Bu kurullardan Üst Koordinasyon Kurulu MGK kararlarına uygun kararları almakta ve Alt Koordinasyon Kurulu ise alınan kararların "alt yönetim, acenta hükümet" tarafından uygulanmasını yürütmektedir. Kısaca yürütmeden sorumludur. Koordinasyon Kurulu; Üst Koordinasyon Kurulu üyeleri olan TC Lefkoşa Büyükelçisi, Kıbrıs'ın kuzeyin işgal altında tutan kolordunun 6 generali (Korgeneral, 3 tümgeneral ve 2 tuğgeneral) ve alt koordinasyon üyeleri ile yerel idarenin “cumhurbaşkanı” ile “başbakanı” katılımıyla olağan toplantıları ayda bir kez cumhurbaşkanlığında veya TC elçiliğinde; ve ona bağlı; Alt Koordinasyon Kurulu üyeleri olan TC Lefkoşa büyükelçiliği müsteşarı, Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı Sivil Savunma Teşkilat Başkanı, TSK'dan bir kurmay albay, TSK'ya bağlı Özel İstihbarat Başkanı (legal ismi olan Sivil İşler ve Halkla İlişkiler Başkanlığı), bir kurmay albay, yerel idarenin “cumhurbaşkanı müsteşarı”nın katılımı ile 15 günde bir toplanarak bir yürütme organı olarak çalışmaktadır.

Yerel idarenin “parlamanto=meclis” dedikleri yer ve içindeki işgalcinin işbirlikçileri, TC devletinden (MGK) Koordinasyon

Kurulu'na ve Koordinasyon Kurulu'ndan Alt Koordinasyon Kurulu'na ve ondan sonra başbakanlık üzerinden gelen yasa tasarılarını “yasalaştırarak” sömürge ve işgalin örtüldüğü yerdirdir.

Kıbrıs sorunu, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ve görüşmeler

Ülkemizin coğrafik yapısı ve bulunduğu coğrafya dikkate alındığı zaman (Ülkemizde yeraltı, yerüstü zenginlikleri emperyalistlerin iştahını kabartacak miktarda olmadığı için onların gözünde stratejik değeri önem kazanmaktadır), Ortadoğu ve Akdeniz'de egemenlik kurmak isteyen emperyalist kapitalist devletlerin BOP ve benzeri projelerini (emperyalist projelerden biri de Avrupa Birliği'dir) gerçekleştirmek için stratejik öneme sahip ülkemizi egemenlikleri altında tutmak, kaybetmemek veya elde etmek için paylaşım savaşlarını, kavgalarını sürdürmektedirler. Amaçlarına ulaşmak için de her yolu mübah saymaktadırlar. Bir yanda emperyalist İngiltere, bölgede güç olmak isteyen ABD emperyalistlerinin işbirlikçisi ve onu desteğinde AB'ye girmeye çalışan Türkiye ve işgalindeki bölge ve AB'nin içindeki Yunanistan'la onun işgalindeki bölge; Diğer yanda birbirine kırdırılan düşmanlaştırılan ezilen Kıbrıs Halkları ve egemen ülkelerin halklarıyla, Ortadoğu halkları. Kıbrıs sorununu çözümlenmesini emperyalist kapitalist ülkelerin insafına bırakıyoruz. Sorunun kaynağı emperyalistler kapitalistler olduğunu,onların egemenliklerini sürdürmek ve ülke üzerindeki paylaşımını garantiye almak yada yeni haklar elde etme üzerine kurulu projelerinin bir parçası olarak önce böldükleri ada ve halklarını şimdi sözde birleştirme adına toplumlara karşı görüşmeleri destekliyor ve de önerileriyle de 'yardımcı' oluyorlar. Görüşmelerle ilgili komitelerin hiçbirinde ülkenin bağımsızlığı için emperyalist, sömürgeci ilişkilerden kurtulma yönünde irade ve öneri dahi olmadığı; Halkları şovenizmden arındırarak ve kardeşleştirerek somut irade ve çalışmaların olmadığı; Ülke içindeki insan haklarını ve canlarını hedef almış, hedef alan her tür uygulama ve örgütlenmeyi hedef alan bir irade ve çalışmanın olmadığı; Tam tersine mevcut emperyalist sömürge ilişkilerini sağlama alan ve yeni emperyalist AB'ın da çıkarlarını düzenlemeye çalışan bir görüşme sürecinden herkes payına birşeyler koparmaya çalışıyor.

Emperyalistler ve onların işbirlikçilerinin çıkarlarının dengesi sağlanırsa bir anlaşma olur, ama yeniden bir paylaşım kavgasının başlamasına kadar süren bir anlaşma. Böyle bir anlaşma da burjuvazinin anlaşması, barışı olur. Ama ezilenlerin, halkların anlaşması ve barışı olmaz.

Peki böyle bir durumda Kıbrıs Halklarının gücü yetmiyor diye emperyalistlerin desteğinde yapılan görüşmelerin tarafı mı olmamız gerekir? Hayır.

Ne yapmalı?

Bütün bunlar apaçık ortada iken işgalci sömürge yönetiminin anayasasının demokratikleştirilebileceğini savunanların kendilerini hala ilerici devrimci olarak Kıbrıs Halklarına yutturmaya çalışmaları siyasal ikiyüzlülüktür. Özeleştiriyi yaparak sömürgeci işgalcinin yüzünü teşhir edemeyenlerin devrimci mücadele veremeyeceklerini deşifre etmenin zamanı gelmiş ve geçmektedir. Kıbrıs'ta bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm için verilecek devrimci mücadele, genelde kuzey ve güneyin birlikte ortak mücadelesinden, özde ise kuzeydeki ve güneydeki emperyalist ABD VE İngiltere'nin taşeronluğunu da yapan sömürgeci işgalciye/işgalcilere karşı ilkel, tutarlı, tavizsiz bir sınıfsal örgütlenmenin önderliğindeki mücadeleden geçecektir. Bu mücadele yürütülürken Kıbrıs devrimcileri olarak bağımsızlık ve sınıfsal mücadelenin önündeki engeller başta olmak üzere yaşadığımız alanlardan başlayarak ideolojik, teorik, pratik mücadele yükseltilmeli ve buna paralel olarak da eleştirilme-özeleştirilme mekanizması yaşama geçirilmelidir. Bütün bunlar yapılmazsa, devrimcilikleri kendinden menkul kuzeydeki ve güneydeki kişiler/örgütlenmeler bir yandan emperyalizme, kapitalizme, sömürgecilik ve işgale karşı olduklarını söyleyecekler ama somuta gelince kuzeydeki işgali görürken, ne güneydeki ne de ingiltere'ye üs olarak verilmiş bölgelerdeki işgali, sömürgecilik gözardı edilecek ve görmezden gelinecektir.

Ve örneğin kuzeyde aynı zamanda işgalci sömürge yönetiminin anayasasının demokratikleştirilmesi mücadelesini esas alacak çalışmalara ağırlık verilecek; Bu reformist düzeniçi muhalefet yürütenler, bu “anayasanın” yapılması için harcadıkları emekten söz ederek demokratikleştirilebileceği umudunun kitleler arasında yayılmasına yardımcı olma konusunda hiçbir sakınca görmeyeceklerdir.

Güneyde ise KC'nin bağımsız ve tüm kıbrıs halklarına ait bir cumhuriyet olduğu yalanları ile işgalci TC'ye karşı kurtuluş için yunanistan komutasındaki RMMO'nun silahlıdırılarak güçlendirilmesi savunulmaktadır. Bir İşgalcinin ordusuna dayanarak öteki işgalcinin ordusuna karşı kurtuluş ve de bağımsızlık sağlanamaz.

Halkların mücadelelerinin önünün açılması için, bu devrimcilikleri kendinden menkulere karşı ideolojik mücadele yükseltilmelidir. Ülkenin komünistlerinin, devrimcilerinin, demokratlarının, halkların kardeşliğini savunanların önerilerine koyacakları en acil görev özde ezilen ülke halklarının, işçi sınıfının, ezen ülkeler ve Ortadoğu'daki ülkelerinin, genelde dünya halklarıyla kardeşleşmesini ve işçi sınıfının birliğini, teoriden pratiğe geçirecek örgütlenmeyi gerçekleştirmek olmalıdır.

Devrimci Marksizm Toprak ÇAĞAN

Bir kafa karışıklığının olması, var olan durumu karşılayıştaki alınan tutum, yorumlayış tarzı ve çıkartılan politik sonuçlarla ilişkili. Nihayetinde görünen ideolojik bir kafa karışıklığı. Günümüz kitle hareketleri ve ayaklanmalarını ele alıştaki sığ düşünce tarzı, eylemin içeriğine dair statik belirlemelerin kısılcasına takılmaktan kurtulamıyor. Oysaki devrimci düşüncenin felsefik boyutu, devrimci partinin içinde yerini aldığı tarihsel dönemin hareketini belirlemesini şart koyuyor. Bu ise oluşunu, pratik politika ile doğrudan bağlantılı olan komünistlerin var olan harekete müdahalesini devrimci bir programla, programın siyasal öncüsü olan devrimci partileri ile sağlıyor. Ama bu böyle diye komünistlerin dışında gelişen ya da içeriği itibari ile burjuvaziyi doğrudan karşısına alamayan hareketlerin küçümsenebileceğini düşünmek, yığınların tarihsel inisiyatifine koşul koymak anlamına gelir. Böyle bir tarih yapıcılığı kestirmeci bakış açısıyla beraber pek mümkün görünmüyor.

“Kuşkusuz bu tartışmalı soruna, eylemin şu ya da bu yolunun arzu edilir olup olmadığı bakış açısıyla yaklaşamayız, tersine nesnel durumun nesnel koşullarından ve toplumsal güç ilişkisinden hareket etmek zorundayız.”

Tarihsel gerçeğin iz düşümünden seslenen Lenin için mesele eylemin doğru bir temelde, nesnel olarak değerlendirilmesidir. Öznele yargıların ya da kaygıların ön plana çıktığı yer de tartışılan eylemin “ileriye” temsil eden yönünün kavranması ve sosyalist hedeflerle tanışması gerekliliği değil, salt devrimci öznenin eksikliğidir. Bu tespitin doğruluğuna yaslanan teorik akıl, kendisinden yola çıkan pratiğinin uygun koşulları yaratabilme çabasına teslim olur. Bu çaba kendiliğindencilğe sanki bir tepki gibi görünse de, özünde aynı çizginin ‘sol’ tarafını işaret eder. Toplumsal güç ilişkisi devrimi iradi bir eyleme yönlendirecek, onu siyasal devrimcilikle buluşturabilecek öznelerin, hareketin diğer unsurlarının güç ilişkisini dağıtabileceği ve devrime eşlik edebilecek kesimi ile de el ele tutuşabildiği koşulları ifade ediyorsa eğer, mevcut olan durumda devrimci siyasal öznenin politik ağırlığından bahsedebiliriz. Bu ağırlığın söz konusu olmadığı, yani eylemin yolunun aslında arzu edilmez olduğu görüntüde, eylemin taşıdığı dinamiklerle birlikte başlangıcından bugüne süregelen niteliksel değişikliklerini hesap ederek burjuvaziyi sarsan içeriğini de gözlemler, devrimi de çatışma ve ayaklanmalardan geçen bir süreç olarak ele alırız.

Leninist politikanın kendiliğindencilğe vurduğu darbe kitlelerin hareketini ya da ayaklanmasını boşa düşüren, ona devrimci rol ve yöreklendirici payeler biçmeyen temkinlilikten doğmadı. Devrimler kuşkusuz kendiliğindenci hareketlerin ayaklanmaya ulaşan düzeyi ile boyutlandı, bu kendiliğindencilğe sosyalist bilinç katmayı hedefleyen devrimciler ile başka girişkenliklerle karşılandı. 1905 Devrimi ve 1917 Şubat Devrimi, Leninist politikanın öncülüğüne ayrıcalıklar kattığı 1917 Ekim devrimi ile ilişkilendirilirlerken ilk iki devrimin kendiliğindenci karakteri küçümsenmez, sonuncusunu destekleyen, oluşunu sağlayan süreçler olarak ele alınırlar. Leninist politikanın bütün meselesi kendiliğindenci hareketi devrimci programdan yoksun bırakan, onu sendikalist, reformist ve halihazırdaki durumla yetinen, ona ayak uyduran sol pratiğin kendiliğindencilikleriyle.

“Kendiliğindencilik var, kendiliğindencilik var!” ayrımı hareketin devrime aktarabileceği olanakların dikkate alınmasını içerir. Devrimin politik kurmayı devrim partisi, ayaklanmanın başladığı nokta ile ulaştığı düzeyin frekans farklılıkları arasında başka bir şekle bürünebilir. “Devrimci parti yok, onun için bu ayaklanmadan bir şey çıkmaz” fikri ayaklanmanın oluşabilecek devrimci sonuçlarını ıskalamayı da beraberinde getirir. Bu anlamıyla ekonomizmin başka bir yüzü de burada saklıdır. Çünkü devrimci parti yoksa devrimci taleplere de, programa da yer yoktur!

Haziran (Gezi) Ayaklanması, Tunus ve Mısır Devrimleri, kıtaları sarsan, anti-kapitalist nüveler taşıyan halk ayaklanmaları, protestolar değerlendirilmez tarzları itibari ile sınırlarını kendiliğindenciliklerinde buldular. Oysa bu girişkenliklerin ihtiyacı bilineni söylemekten ziyade ciddi bir ön hazırlık, politik

Ayaklananlar mı, teorisyenler mi kendiliğindenci?

kurmaylıdır. İşçiler, emekçiler, işsizler, gelecek problemi yaşayan yığınlarca insan, çiftçiler, yoksul köylüler, küçük burjuvazinin yıkıma uğrayan öfke barutları, sistemle onarılamaz bir husumeti parlamanto dışı sokak eylemlilikleri ile gösteriyorlar. Toplumsal devrimler, toplumsal bahanelerin radikalize olmuş biçimleri ve militanlaşmış halk kitleleri ile bütünleşmesi sonucu gelişebilir. Burada şablonlara, reçetelenmiş formüllere yer yoktur. Lenin’in devrimci durum tanımı asıl öznelerin bu girişkenliklerini, mevcut durumu (ya da eskiyi) kabullenmeyişişliklerini, yönetenlerin de eskisi gibi yönetemiyor oluşlarını temel alır. Bunun dışındaki şart koşuşlar devrimi yokuşa süren reformizmin ancak kendi basiretsizliğine kalkan olabilir. Uydurmadır! Var olan hareket ve ayaklanmalar içerikleri ve yöntemleri ile kuşkusuz devrimci örgüt ve devrimci teorinin ikameciliğine soyunamazlar. Devrimci örgütlenmeler ortaya çıkan araçların politik içeriklerine teslim olamaz, hareketin geri düzeyi ile yetinemezler. Sonuçta devrim, devrimci kitlelerin eseridir. Öncülük kategorik bir konumlanmayı, ayrımı değil, devrimin kitleli ile dışarıdan içeriye doğru bir kesişmeyi ifade eder.

Devrimci politika izlenimlerin, ankete dayanan parlamentarist verilerin, sosyologça yorumlamaların gölgesine konuşlanamayacak kadar diyalektiktir. Sisteme yönelen, onu sarsan, çalışma koşullarını, pahallılığı, geleceksizliği, iktisadi politikaları hedef alan bir ayaklanma, ayaklanmacıların aşılabilir bilinç duvarlarını görmezden gelip “sağ” kampa ipoteklenerek açıklanamaz. Ya da taleplerin sistem içi sınırlar içinde olması, güdük kalması ve devrimci partinin müdahalesinden mahrum olması ile de “devrime uzak” görünmez.

“...bütün önyargılarıyla küçük-burjuvazinin bir kesiminin devrimci infilakı olmadan, siyasal bakımdan bilinçsiz olan proleter ve yarı-proleter yığınların, toprak sahiplerinin, kilisenin, krallığın boyunduruğuna karşı, ulusal vb. boyunduruğa karşı hareketi olmadan düşünülebileceğini sanmak, toplumsal devrimi reddetmektir. Ne olacaktır! Bir ordu belirlenmiş bir noktada mevzilenecek, “biz sosyalizmden yanayız”, bir başka ordu da bir başka noktada saf tutarak “biz emperyalizmden yanayız” diyecek ve böylece toplumsal bir devrim gerçekleştirilecek, öyle mi! Ancak böylesine çokbilmiş ve gülünç bir bakış açısından hareket ederek İrlanda ayaklanmasına “darbe” diye kara çalınabilir.

“Saf” bir toplumsal devrim bekleyenlerin ömrü hiçbir zaman bunu görmeye vefa etmeyecektir.”

Lenin’in, Plekhanov’un İrlanda Ayaklanması’na mesafeli duruşunu değerlendirirken göstermiş olduğu yaklaşımın derinliğini gözönünde bulundurduğumuzda, bugün Fransa’da “Sarı Yelekçiler”i değerlendiren kimi teorisyen ve sosyolog solcularımızın hareketin unsurları ile aralarına kurdukları politik barikatın aşılabilmesi ancak Lenin’in seslendiği yerden mümkün görünüyor. Mevcut öznelerin göçmenlere yönelik tavrı, işsizlik ve geleceksiz gibi bugünü ilgilendiren meselelerle ilgili bir çıkış noktası taşıyor olmaları, hatta kapitalist politikaları eleştirmiyor olmaları (böyle olmadığı ortaya çıktı) onların ayaklanmalarını “sağ” bir eylem olmakla nitelendirmeye yeter, deniyor. Bunu marksist düzlemin

içerisinde kendisine devrimci payeler dizerek, ayaklanmayı da sağ (o da neyse) yörengeye yaslayarak yapmaları pekte yabancı olunmayan bir durum. “Tanrı Çarımızı Korusun” derken kurşuna dizilen 1905 işçilerinin “devrimci” düzlemde olmalarına pratikleri yetmediyse(!) (Lenin’in devrimden bir kaç gün önce Struve ile yaptığı “devrimci bir halk vardır-yoktur tartışmasını hatırlayın), bugün Fransa’da sokağa dökülen ayaklanmacı kitlelerin yoksul banliyölerden ve sendikalarından olmayışına rağmen (ilk zamanlar tabloyu yansıtan görüş buydu)-ki bunu baz almak daraltıcı bir ikameye götürür- hedef aldıkları siyasal odaya vuruş ritimlerine ve biçimlerine bakıp ileriye çıkmayan bir devrimciliğin sosyalistliğine yeten ne olabilir düşünmek gerekir(!)

Küçük burjuva aydın tipinin sol-devrimci kitleye taşımaya çalıştığı bir düşünce de artık eski tip devrimci parti ve örgütlerin bugün ki kitle algısını kavrayamayacağı, bu kitleyi yönlendiremeyeceği... Bu düşünceyi arka planda Leninist parti modelinin işlevsiz olduğu düşüncesi destekliyor. Tam devrim cahiller! Bir anlık seçim fetişisti haline gelen sol partilerin, kitleleri ayaklanma ritüellerinde parlak bir yetenek ile sürükleyebildiklerinin hülyası içinde yaşamının(!) iyimserliği ile hareket edecek olursak, bunun bir anlamı olabilir. Fakat bu da yok ve imkansız! Fukara bir sol aklın, devrim partisi ile devrim organları arasındaki ilişkiyi tarihsel örneklerle anlamlandıramaması, gerçeğin üzerinden atlamayı bilinçli bir tercihmiş gibi gösteriyor. Neden mi? Çünkü yirminci yüzyılın devrime önderlik eden devrim partileri dahi devrimci öz örgütlenmelere dayandılar. Sovyetler, konseyler vs.. Bu öz örgütlenmelerin biricik örnekleriydiler. Devrim partileri bu örgütlenmeleri çıkış noktaları itibari ile kendileri örgütlenmemişlerdi. Onların içerisinde güç olmayı, güç ilişkilerini sosyalist hedefler doğrultusunda çözmeyi taktik politikanın alanı olarak gördüler. Lenin’in Nisan Tezleri’nin şekillendiği yer Bolşevik Parti’nin sayısal oranına değil, sovyetlerin sunduğu stratejik imkanlara dayanır. Kitle partisi olmayan komünist partisinin, konumlanan kitleyi nereden ve nasıl sevk-idare edeceği yöntem sorunudur. O, “dar partinin” devrimi, bolşevik sosyalist cumhuriyetler birliğini değil, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ni kurdu. “Dünün öz örgütlenmeleri yarının iktidar organları oldu”lar. Bu çağın ayaklanmaları da, siyasal iktidarı almayı hedefleyen komünist partisinin Lenin’in ifadesi ile, “küçük-burjuva psikoza dağıtmayı” önüne koyan komünist ve proleter unsurların, hareketin diğer unsurlarından ayırıştırmasına ve devrimci programının birleştirici etkisi ile bu diğer unsurlara politik olarak hücum etmesini sağlamasına bağlıdır.

Sarı Yelekliler marksist içerikli ayaklanmanın “Biz sosyalizm istiyoruz” diyen ordusuna saf tutmuş değiller. Burada mesele teori kasanların pratik politikada ayaklanmanın eksik yanlarını dile getirmede nerenin safına kaydıklarıdır. Değil Sarı Yeleklilerin muhtevasında, politikada sağa kaymanın dümeninde bu nereye düşer bilin bakalım?

“Sınıf, sınıf, sınıf!” demekle ya da her hareketi küçümseyip onun hakkında Hollywood vari senaryolar üretmekle halk hareketlerine devrim yoğruluyor!

Ülke toprakları talan edilirken, bizler daha neyi bekliyoruz?!

Sömürgeciliğin hüküm sürdüğü bu coğrafyada, sömürgeci ve yerli işbirlikçi sermayenin karlarını katmerlemenin bir alanı da hem yerli halkın arazilerini satın alarak, hem de silah zoruyla elkonulmuş kardeş halkların arazilerine çok katlı yapılar inşa edilerek, yabancı uyruklu kişilere satılmasıdır.

Bunun yolu da, sömürge yönetiminin yerli işbirlikçi memurlarına hazırlattıkları sömürge yasaları ile açılmıştır.

Böylece inşa edilen ya da edilecek olan böylesi yapılarla sömürgeci ve yerli işbirlikçi sermaye karlarına kar katarlarken; ülkenin kuzeyindeki demografik yapının sömürgeci amaçlarla değiştirilmesine devam edilmekte, yerli halkın satın alınan ve de kardeş halkların silah zoruyla elkonulan arazileri bu yolla verilen binlerce yeni koçan ile varolan sorunlara yeni ve daha da karmaşıklaşacak olanları eklenmektedir.

Sorunun aldığı boyutlar sömürgeci TC devleti ve sermayesiyle, işbirlikçi yerli sermayenin amaçladığı çözümün altyapısını olgunlaştırmaya yönelik olduğu ortadadır.

Bu durumda; ya emperyalistlerin ve sömürgecilerin ülkemizin topraklarına elkoyarak talan etmelerini vb. meşrulaştırmaya çalıştıkları çözümlerin arkasında koşacağız; ya da onları ülkemizin kuzeyinden, güneyinden kovacak, birleşik, demokratik bir Kıbrıs yaratacak ortak bir örgütlenme ile demokratik halk devrimimizi gerçekleştirmenin yollarını hazırlayacağız!

Sevim Ebeoğlu'nu 87 yaşında kaybettik

AEL Limassol ve Kıbrıs'ın efsane futbolcu olan Sevil Ebeoğlu, 87 yaşında, yaşamını yitirdi.

Ebeoğlu, AEL'in futbolcusuydu ve takımı ile üç kez (1952-53, 1954-55 ve 1955-56 sezonları) lig şampiyonluğu, iki kez ise en çok gol atan oyuncu ünvanını kazandı. Kıbrıs halklarının ortak oluşturduğu Kıbrıs milli takımıyla ilk kez İsrail'e karşı oynadı ve maç 2-2 sona erdi.

Ebeoğlu, her zaman AEL'in taraftarı olmuştur. 2015 yılında yapılan bir röportajda takımın renklerini oluşturmasına yardımcı olduğunu ortaya koymuştu (sarı ve mavi).

Ebeoğlu şovenizmin karanlık yıllarında, 1957'de, sevgili ekibini ve evini terk etmeye zorlandı.

Sevim Ebeoğlu ve AEL gibi spor kulüpleri ülkemizde ırkçılık ve şovenizme karşı birlik ve işbirliğinin en güzel örneklerindedir.

Sömürgeci rejim muhalif kesimler üzerindeki baskısını artırıyor

TC sömürge yönetimi, ekonomik, sosyal ve siyasal krizine karşı gelişebilecek devrimci mücadelenin önünü almak için tedbirlerini artırıyor.

Devrimci örgütlere, kişilere ve sömürge bölgesinde çalışan Türkiye'den, Kürdistan'dan vd. ülkelerden gelmiş işçilerin, emekçilerin demokratik, barışçıl hertür faaliyetlerine karşı yeni baskı, ceza vb yasalarını da hazırlıyor.

Sömürgeci TC devletinin yerli işbirlikçileri eliyle "Fasıl 154 Ceza Yasası'nın "Anayasa ve Mevcut Düzene Karşı Suçlar" başlığı altında, üyelik, savunma, teşvik, aidat verme, aidat toplama veya yardımcı olma ve yayın bulundurma diye yasa dışı cemiyetlerle alakalı başlıkların hepsinin suç olarak düzenlendiği" basında çıkan haberlerde de yer almaktadır.

Basında çıkan habere göre konu hakkında görüşü alınan Barolar Birliği Başkanı Hasan Esendağlı, ilgili yasaya dayanarak yasa dışı bir cemiyet tarafından adına veya menfaatine yayınlanan veya yayımlandığı görülen herhangi bir kitap, dergi, broşür, afiş, bildiri,

gazete, mektup, belge ve yazıya basan, yayan, satan, posta ile gönderen veya bulunduran bir kişinin suç işlemiş sayılacağına dikkat çekti.

Havadis gazetesinden Eniz Orakçıoğlu'nun haberine göre "Bakanlar Kurulu"na 2018 yılının başında Ceza Yasası tahtında hazırlanan "Yasa Dışı Terör Örgütleri Emirnamesi" ile 26 örgüt yasa dışı

olarak ilan edilirken, ceza yasasındaki yasa dışı kabul edilen örgütlerle ilgili maddelere ek olarak "Yasa Dışı Terör Örgütleri Emirnamesi" ile terör örgütü statüsüne alınan ve faaliyetleri yasaklanan bu örgüt ve türevlerinin flamaları ve yönetici ile mensuplarına ait resimlerin taşınması da yasaklandı.

İki yüzlü "halkçı" siyasetler!

Demokrat ve halkçı söylemlerle kuzey Kıbrıs'taki sömürgeci alt yönetim seçimlerine katılan Halkın Partisi, TC çizgisindeki ulusalcı duruşunu her geçen gün daha net bir şekilde ortaya koyuyor.

HP başkanı ve TC alt yönetiminin sözde dışişleri bakanı Kudret Özersay katıldığı bir programda "Rum tarafı bir ayrımcılık yapmaktadır ve bu da bizi rahatsız eden bir husustur. Bazı istisnalar hariç, TC kökenli KKTC vatandaşlarının büyük bir bölümünün Güney'e geçişine Rum Yönetimi izin vermemektedir. Bu içimizi burkan ve bizi rahatsız eden bir durumdur" şeklinde bir açıklamada bulundu.

Özersay, Kıbrıs'ta öyle ya da böyle bir uzlaşmaya varıldığı takdirde KKTC'nin tüm vatandaşlarının kökenine bakılmaksızın Kıbrıslı Türkler ve Rumlarla aynı coğrafyada yaşayacaklarını iddia etti.

Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor ki bizler insanların ırk, din veya dil temelinde ayrımcılığa uğramasına karşıyız ve bu ayrımcılıklara karşı her zaman mücadele ettik, etmeye de devam edeceğiz. Örneğin ülkemizin kuzeyinde Türkiye'den ya da diğer ülkelerden getirilerek sözde KKTC anayasasına dahi aykırı bir şekilde çalıştırılmalarına ve ya muhalif TC vatandaşlarına politik görüşlerinden dolayı TC alt yönetimi tarafından baskı uygulanmasına, hatta evleri basılarak "bandrolsüz kitap, Kürtçe şarkı bulundurma" gibi göstermelik nedenlerle tutuklanmalarına karşıyız. Bu anti-demokratik yaptırımlara her zaman karşı durduk ve duracağız.

Ancak Özersay'ın Denктаş zihniyetinden devralarak sürdürdüğü sözde TC kökenli vatandaşları

önemseyen tavır sahte ve iki yüzlücedir. Bu zihniyeti savunanlar güney Kıbrıs'taki yönetimin TC kökenli vatandaşların güneye geçişine izin vermemesini eleştirmeden önce, kuzeydeki ayrımcılıkları ortadan kaldırmalıdır. Faşist ve gerici kitlelerin linç girişimlerine dönüşen eylemlerine gözlerini yumarken, bu eylemlerde açık şekilde şiddet suçu işleyenleri TC elçiliğinin emirleri doğrultusunda serbes bırakırken, devrimci ya da Kürt kökenli kişilerin eylem yapmalarına hiç bir şekilde izin verilmeyip, hiç bir şiddet eylemine karışmalarına rağmen tutuklanarak sınır dışı edilmelerinden daha büyük bir ayrımcılık olabilir mi? Bu örnekler sayfalarca çoğaltılabilir ve bunlara TC sermaye çevrelerine peşeş çekilen Kıbrıslı Rum mülkleri ya da aynı çevrelere Kıbrıslı Türklerle tatınmayan onalarca hakkın verildiği örnekler sıralanabilir. Ancak buna çok da gerek yoktur, çünkü bu durum herkesin bildiği gerçeklerdir.

Tüm bunlar ortada iken kendileri gibi ulusalcı çizgide olan Kıbrıs Rum yönetiminin ayrımcı politikalarını eleştirmek başta da belirttiğimiz gibi samimiyezsiz ve iki yüzlücedir. Kaldı ki ülkemizin kuzeyinin TC'nin sömürgeci alt yönetimi ile yönetilmesine koltuk değneği olanlar, bu coğrafyanın TC'den taşınan işgalci zihniyetteki faşist gürümler ile doldurulduğunu, demokrat, devrimci, Alevi ya da Kürt kökenli yüzlerce kişiye "KKTC vatandaşlığı" verilmeyenken, binlerce faşist kişiye adaya ayak basmadan "KKTC vatandaşlığı" verildiğini çok iyi

bilmektedirler. Bu kesimlerin kotrolsüz bir şekilde güneye geçmesini talep etmek, ülkemizin bir bütün olarak provakasyonlarla yeniden çatışma ortamına sürüklenmesine zemin hazırlamak anlamı taşımaktadır. Kuzeydeki sömürgeci, demokrafik yapıyı değiştirme çabalarını güneye de yayma çabasıdır.

Ülkemizi gerek güneydeki gerekse de kuzeydeki gerici, ayrılıkçı odaklardan temizleyerek, tüm halkların kardeşçe, iç içe yaşayacağı demokratik bir düzen kurmak hedefimizdir. Ve bu hedef ülkemizdeki her halktan devrimci, demokrat kesimlerin birleşik mücadelesi ile elde edilecektir. Bu mücadeleye katkı koyan her bir kişi ise, kökeni ne isterse olsun bu ülkenin eşit yurttaşı olacaktır. Bu elde edilmeden, bugünkü ulusalcı ve ayrılıkçı zihniyetteki yönetimler altında gerçekleşecek her türlü yeniden birleşme, onların himayesinde ülkemizde varlıklarını sürdürecektir olan gerici, faşist odakların yeni provakasyonlarına gebe olacaktır.

Örgütler arası samimiyet ve “eleştiri hakkı” üzerine

21 Kasım tarihinde KSP tarafından Radyo Mayıs'ta yapılan “Çare Sosyalizm” programında KSP temsilcileri Mustafa Onurer ve Osman Zorba tarafından şu ifadeler dile getirildi:

“Mustafa Onurer (MO): Devrim Temizler diyerek sol lafazanlık yapanlar var...”

...
MO: Lenin bunlara devrimci lafazanlar derdi!

OZ: Doğrudur, işçi sınıfına ne kadar zarar verdiklerini ortaya koymak şarttır!

MO: Reformizm ile çok da farklı şeyler değil, birisi sağ, diğeri sol laflarla zarar vermektedir.

OZ: İşçi sınıfını örgütlemeyen, en azından sendikalar içerisinde örgütlemeyen, örgütlenmenin gerekliliğini kavratmadan, işçi sınıfı devrim yapacak demek, bugün için gülünçtür!

MO: Lenin'in tabiri ile devrimci lafazanlık dediği, sol görünen ve reform mücadelesini reddeden, her türlü reform mücadelesini, devrimcilerin yürüttüklerini de reformizm kapsamına sokan anlayışların kökünde yatan gerekçeleri ortaya koymalıyız...

OZ: Bazı kesimler “ülkemizde çalışanların çoğu memur takımındır, mercedes ya da BMW sürerler” (MO: Ganimetten beslenirler), Evet “ganimetten beslenirler, onun için uğraşmayalım bunları örgütlemek için, işte etrafta dağıntık birkaç tane devrimci vardır, onları biraraya getirelim, devrimi onlar yapsınlar!” diyorlar. Bu aslında tam bir küçük burjuva siyasetidir! Bu işçi sınıfının örgütlü gücüne inanmamaktır! Bu, sabırla, günün sonunda işçi sınıfının başaracağına inanmamak demektir. İnanmıyorlar ki işçi sınıfı bu işi başaracak, bu kadar

basittir!

İşçi sınıfına inanmayan ve bir an önce bazı imtiyazlar ile kendini kurtarmaya çalışan kesimler vardır. Bunlar köylülük ve şehir küçük burjuvazisinden oluşur. Bu kesimler hayatlarını sürdürmekte çok zorlanıyorlar ve biran önce biraz refaha kavuşmak istiyorlar diyorlar. Onlara göre devrim demek, bir kaç kişinin bir araya gelerek, silahı alıp eline gidip dan-dun edip mevcut yönetimi yıkmaktır. Bu hayalperest bir siyasettir! Çok eskiye dayanır aslında, Lenin döneminde Narodnikler denen bir siyasettir. Daha sonra bu bireycilik siyaseti yıkıma uğratıldı! Ama 1950'lerin sonuna gelindiğinde Castro ve Che Guavera siyaseti olarak yeniden sahneye çıktı. Maceraperest gençlerin siyaseti! Öncü savaş başlatacağız, kitleler de peşimizden gelecek anlayışı!

“Devrimi devrimciler yapar, kitleler de peşinden gider” şeklinde bir anlayış...

Ama devrimi sınıflar yapar, devrimciler onlara sadece öncülük yapar!

Yani benzer anlayışla “Kıbrıs'ta da dağıntık bir hayle devrimci var, onlar biraraya gelsin de devrim yapalım!” diyenler var..”

Çok açık bir şekilde DKB'ye yönelik yapıldığı belli olan ve tarafımıza bilgi verilerek cevap hakkı dahi tanınmayan tüm bu “eleştiriler”in maddi bir zemini olsa bizler açısında hiç bir sorun olmazdı. Çünkü bizzat bizler, örgütler arası farklılıkların açıkça eleştirilmesini hatta bunun için ortak paneller düzenlenmesini öneriyoruz.

Ancak KSP'nin bu “eleştirileri”nin tek bir maddi zemini dahi bulunmamaktadır. DKB'nin bu konulardaki siyasetinin tam tersi yönde olduğunu ortaya koyan onlarca

yazılı, çizili belge ve kaynak vardır, ama KSP'nin “eleştirileri”ne dayanak olacak ne tek bir kaynak ne de bu yönde en ufak bir ima bulunmaktadır. Yani KSP temsilcileri geçmişte de DKB'ye yönelik sayısız kez yaptıkları “emperyalist siyasetlere yama olma” “emperyalist planları destekleme” gibi kara çalmaları, daha da artırarak sürdürmektedirler.

Örgütler arası güveni ve ilişkileri yıkıcı bu yaklaşımı anlamak mümkün değildir! İki örgüt arasında gelişmekte olan ilişkileri yıkan bu temelsiz saldırıları “siyasal eleştiri hakkı” şeklinde görmek mümkün değildir. Çünkü siyasal eleştirilerin belli bir dayanağı olması gerekmektedir. Örneğin DKB olarak bizler son kriz sürecinde KSP'nin ortaya koyduğu açılımı yetersiz bulduk ve buna bir eleştiri getirdik. Ancak bunu olmayan, hayali şeyler üzerine değil, KSP'nin ortaya koyduğu yazılı ve sözlü yaklaşımlar üzerinden yaptık. Elbette bu eleştirimize karşı KSP'nin kendi duruşunu savunma ve eleştirilerimiz eğer haksızsa bunun teşhirini yapma hakkı vardır ve de yapılmalıdır, ancak KSP tarafından DKB'ye yönelik dile getirilenler temelsiz ve en ufak bir dayanağı dahi olmayan, yani ancak yalan ve karaçılma olarak nitelenebilecek söylemlerdir.

Bizim devrimci anlayışımız; iki örgüt arasında samimi bir işbirliğinin ancak karşılıklı samimiyet ve güven zemininde gelişebileceği şeklindedir. Ancak geçmişten beridir kimi KSP temsilcileri tarafından örgütümüze karşı takınılan tavır ve yaklaşımlar samimiyetten uzak, temelsiz ve yalan olan düşmanca ithamlardır.

İki örgüt arasında son dönemde oluşan olumlu hava ve iletişim, bir kez daha kimi KSP temsilcileri tarafından hiç bir dayanağı olmayan karaçılmalarla dinamitlenmiştir.

“Marksistlere göre, devrimci bir durum olmaksızın bir devrim olanaksızdır: ama her devrimci durum da devrime götürmez.

Genel konuşulduğunda, bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç ana belirtiyi ileri sürersek, kanımca kesinlikle yanılmış olmayız: 1) Egemen sınıflar için, egemenliklerini biçim değiştirmeden sürdürmek imkansız olduğunda; “üst katmanlar”ın şu ya da bu bunalımı, egemen sınıfın siyasetinin bir bunalımı, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırıklıklarının ortaya dökülmesini sağlayacak bir gedik açtığında. Bir devrim olması için, kural olarak, “alt katmanlar”ın eski biçimde “yaşamak istememeleri” yetmez, “üst katmanların” eski biçimde “yaşamamaları” gerekir. 2) Ezilen sınıfların sıkıntıları ve sefaleti alışılmış ölçütten daha da şiddetlendiğinde. 3) Yukarıdaki nedenlerin sonucu olarak, “barışçıl” dönemlerde soyulmalarına hiç seslerini çıkarmadan katlanan, ama fırtınalı zamanlarda hem tüm bunalım durumu ve hem de bizzat “üst katmanlar” tarafından bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin eylemliliği oldukça arttığında.

Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, tek tek sınıfların iradesinden de bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, bir devrim -kural olarak- olanaksızdır. Bu nesnel değişikliklerin hepsine birden devrimci durum denir. Böyle bir durum 1905'te Rusya'da ve Batı'daki bütün devrimci dönemlerde vardı; gerçi aynı durum 1860'larda Almanya'da, 1859-61 ve 1879-80'de Rusya'da varolduğu halde, bu durumlarda devrim olmadı. Niçin? Çünkü her devrimci durumdan devrim çıkmaz; bir devrim, ancak, yukarıda sayılan nesnel değişikliklerin yanısıra, öznel bir değişiklik de olursa meydana gelir, yani: devrimci sınıfın, bunalımlı dönemlerde bile, “devrilmediği” taktirde “devrilmeyen” eski hükümeti devirmek (ya da sarsmak) için yeterince güçlü kitle eylemleri yapma yeteneği.”

*Vladimir I. Lenin
2. Enternasyonal'in Çöküşü*

Karpaz'daki etnik temizlik ve sömürgecinin elkoyma, demografik yapıyı değiştirme, asimilasyon uygulamaları

1974 Eylül'ünde sayıları 10,000 (on bin) olan ve 2000'li yıllara gelindiğinde 500 (beş yüz)*e* düşürülen Karpaz bölgesi Rumlarının durumları TC işgalinin, sömürgeciliğinin etnik temizliğinin Temmuz, Ağustos 1974 sonrası da nasıl devam ettiğinin göstergesidir!

Ve bu gerçekler ortadayken Yüksek Yönetim Denetçisi (Ombudsman) raporunda** Karpazlı bir Rumun evine el konularak başkasına tapu verilmesini haksız bulunması ve iskan dairesi memurlarını sorumlu tutması, sorunun ana kaynağını göstermiş ve ortadan kaldırılmasını sağlamış gibi gösteriyorlar! Yüksek Yönetim Denetçisi Emine Dizdarlı hazırladığı rapor ile sömürge yönetiminin silahlı, silahsız askeri ve polis gücünü korurken sorunun sorumlusu olarak sadece sömürge memurlarını gösteriyor. Yukarıdaki haberde "KKTC Polis Genel Müdürlüğü nezdinde yaptığımız soruşturmada Sayın Kasapı'nın Polis nezdinde tehdit edildiğine dair bir şikayeti olmadığı saptanmıştır. Bu itibarla bu iddianın reddedilmesi gerekmektedir." denilerek sıyrılmak istemektedirler.

Dizdarlı, suçu işleyen kurumun verdiği yanıtı doğru olarak kabul etmekle TC devletinin direk komuta ve kontrolundaki kurumları aklamış oluyor. Çünkü aynı polis sözkonusu kişinin ikameti ile ilgili olarak Dizdarlı raporunda "İskan ve Rehabilitasyon Dairesi'nin polisten Kasapı'nın 1974 sonrasında ikameti konusunda bilgi istediği, polisten gelen yanıtta Kasapı'nın temelli olarak Güney Kıbrıs'a göç ettiği bilgisi verildiği ancak bunu destekleyen herhangi bir belge sunulmadığı bildirildi." şeklinde belirtmektedir. Burada açıkça polis sömürgeci devletin etnik temizlik ve sömürgeci uygulamalarının bir parçası olduğu ve yanlış, gerçekdışı bilgi verdiği halde ne kusurlu, ne sorumlu, ne de suç işlediğinden söz edilmiyor!

Sorunun, sömürgecinin etnik temizlik yaparak elkoyduğu taşınır, taşınmaz mal ve mülkleri taşıdığı silahlı, silahsız paramiliter (demografik yapıyı değiştirmeye yönelik) nüfusuna ganimet olarak dağıtması olduğu saklanmaktadır! Ülkenin TC sömürgeci kuzeyini kendilerinin "ülkesi" ve sömürgeci amaçlarla taşınanları (elkonulmuş malların koçanları, uzun vadeli işletme hakkı vb.verilenler) "göçmen" olarak tanımlayıp "Kıbrıslı türk halkı" yapan küçük burjuva siyasetlerin geldiği ve dayandığı çıkmaz sokak işte tam da bu noktadır.

Çalışma vb amaçlarla gelmiş ve hengi milliyetten olursa olsun, çalışarak emeği ile geçinmek zorunda kalan işçi emekçi insanlarımızla sömürgeci devletin savunucusu faşist, gerici paramiliter nüfusu aynı kefarete koymak sömürgecinin ekmeğine yağ sürmektir!

Kıbrıs halklarının özgürleşmesi ve ülkenin birleştirilmesine yönelik sömürgeciye karşı mücadelenin hedefini şaşırtıyorlar!

* "Mete Hatay, 16 Kasım, 19:33: Dün 99 yaşında kaybettiğimiz Apostolos Andreas Manastırı'nın gönüllü "care takeri" Despina Pandelis 1974'den sonra ısrarla Karpaz'da kalmaya devam eden Rum sakinlerdendi. Sayıları 1974'ün Eylül ayında 10 bin civarıydı. Yavaş yavaş Karpaz burnu Zafer Burnuna dönüşürken onların sayıları da azalmıştı. 1979 yılına geldiğimizde dört köyde sadece bin kişi kalmıştı. Dipkarpaz'da 700, Sipahi'de ise 200. O ve Manastırın papazı yıllarca diğer papazlar ayrıldığı için hem Manastırın, hem de Dipkarpaz köyünün ayinlerini idare etmeye çalıştı. Papaz'ın karısı ise ilk aşamada okumaya giden çocuklarıyla birlikte Güney'e geçtiği için geri dönmeye izin verilmemişti. Yıllarca ayrı yaşamak zorunda bırakılacakları bu çift.

Bu sadece onlar için geçerli bir uygulama değildi, giden her çocuğun geri dönüşü engelleniyordu. 2000'lere geldiğimizde ise Rum sakinlerin sayıları 500 civarına düşmüştü. Çoğu 60 yaşın üzerindeydi. Üzerlerinde hiç istemedikleri kadar bir baskı vardı. Bir taraftan Kuzey'deki yönetime biat etmeye zorlanıyorlar, mallarına el konuluyor, diğer taraftan Rum yönetimi tarafından, Rum varlığını koruyan Türklerin işgalindeki bölgedeki mahsur kalmış kahramanlar olarak görülüyorlardı. Günlük hayat ise başka şeyler talep ediyordu tabii. Bu arada Karpaz burnu nasıl Zafer Burnu olmuşsa, Dipkarpaz köyü de yavaş yavaş dönüşüyordu. Köydeki nüfusun büyük bir kısmını Türkiye'den getirtilen köylüler oluştuyordu artık. Köydeki kilisenin önüne ve Rum kahvehanesinin yanına kocaman at üzerinde bir Atatürk heykeli dikilecekti. Altında "Egemenlik verilmez alınır yazıyordu." Köyün bütün sokak isimleri değiştirilmiş ve birçok komutanın ve devlet büyüğünün adı verilmişti. Bundan 7 yıl önce ise Rumların Kıbrıs'taki en önemli dini ziyaret yerlerinin biri olan ve Despina'nın gözü gibi korumaya çalıştığı Apostolos Andreas Manastırının avlusunun ismi dönemin Belediye Başkanı tarafından Bülent Ecevit Meydanı olarak değiştirilecekti. Köyden oraya giden yolun ismi ise Necmettin Erbakan Bulvarı olmuştu. Dün güneyde bulunan bir hastanede hayatını kaybeden Despina'nın cenazesi de herhalde eğer izin alınırsa bu meydandan kalkarak, Necmettin Erbakan Bulvarından geçtikten sonra şahlanmış at üzerindeki Atatürk heykelinin önündeki kilisede ayini yapıldıktan sonra Dipkarpaz Rum mezarlığına defnedilecekti. Işıklar içinde uyu Despina.."

** Ombudsman: "Evine başkası yerleştirilen Kıbrıslı Rum mağdur edildi"

12 Kasım 2018 - TAK

Yüksek Yönetim Denetçisi (Ombudsman), Dipkarpazlı Niki Nikola Lithragkomitou Kasapı'nın köydeki evine başkalarının yerleştirilmesi üzerine İçişleri Bakanlığı nezdinde yaptığı girişimlerden sonuç alamaması nedeniyle yaptığı başvuruyla ilgili hazırladığı raporu yayımladı. Ombudsman, yapılan iskan işlemleriyle Kasapı'nın mağdur edildiği sonucuna vardı.

Yüksek Yönetim Denetçisi Emine Dizdarlı imzasıyla yayımlanan raporda, Kasapı'nın Dipkarpaz'daki babasından bağış olarak devraldığı koçanlı malında 1974 sonrasında da yaşamaya devam ettiğini, KKTC Tapu ve Kadastro Dairesi'ne başvurarak koçan suretlerini de aldığı ancak köyde ikamet ettiği sürede burada ikamet edenler tarafından tehdit edildikleri iddiasıyla zaman zaman çocuklarını da alarak Limasol'a gittiği belirtildi. Raporda, Kasapı'nın evine başka kişilerin yerleştirildiği, bu sorunları gidermek amacıyla ilgili makamlara ve en son KKTC İçişleri Bakanlığı Müsteşarlığı'na 16 Şubat 2016'da bir dilekçe verdiği, ardından İskan Komitesi Başkanlığı'na da gittiği ancak yanıt veya sonuç alamadığı kaydedildi. Raporda, Kasapı'ya ait taşınmaz malla ilgili bilgilere yer verilerek İçişleri Bakanlığı'nca "terk edilmiş mal" statüsünde değerlendirilerek "kaydın yapılması uygundur" talimatıyla işlemlerin ilerletildiği belirtildi.

"KASAPI'NİN HAKLARI GÖZ ARDI EDİLDİ"

Yapılan soruşturmada, KKTC İçişleri Bakanlığı, İskan ve Rehabilitasyon Dairesi İskan Komitesi Başkanlığı nezdindeki

işlemler yapılırken görevlilerin Tapu ve Kadastro Dairesi Müdürlüğü'nün gönderdiği hiçbir tutanağı, bilgiyi veya bu konuda yazılı ikazları dikkate almadan yaptıkları ve Tapu Dairesinin aktardığı görüş ve bilgilerin değerlendirilmediğinin açıkça görüldüğü ifade edilen raporda, Kasapı'nın haklarının göz ardı edilerek işlemler yapıldığı kaydedildi. Bu şekilde yürütülen işlemlerle, Kasapı'ya ait 6 taşınmaz malın 4'ünün başka kişilere önce tahsis edildiği, daha sonra taşınmaz mal koçanı verildiği bulgusuna yer verilen Ombudsman raporunda, İskan ve Rehabilitasyon Dairesi'nin polisten Kasapı'nın 1974 sonrasında ikameti konusunda bilgi istediği, polisten gelen yanıtta Kasapı'nın temelli olarak Güney Kıbrıs'a göç ettiği bilgisi verildiği ancak bunu destekleyen herhangi bir belge sunulmadığı bildirildi. "Bu araştırmanın İskan ve Rehabilitasyon Dairesi Müdürlüğü tarafından 2016 yılında değil Sayın Kasapı'nın taşınmaz malları başka kişilere tahsis edilmeden ve/veya tahsis edildikten sonra koçan verilmesi aşamasında yapılması ve değerlendirilmesi gerekiyordu" ifadelerine yer verilen Ombudsman raporunda, 41/1977 sayılı İskan, Topraklandırma ve Eşdeğer Mal Yasası'nın amaçlarına değinildi.

Raporda şu değerlendirmeler yer aldı: "Kasapı'nın taşınmaz malları için başka kişilere tahsis ve koçan verilmeden önce gerekli araştırmanın yapılarak bu taşınmaz malların 'terkedilmiş' olup olmadığı kararına varılması gerekmekte idi. KKTC Anayasasının 'Devletin Mülkiyet Hakkı' başlıklı 159. maddesi tahtında, Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin ilan edildiği 13 Şubat 1975 tarihinde terkedilmiş bulunan veya söz konusu tarihten sonra mezkur Yasanın terkedilmiş veya sahipsiz taşınmaz mal olarak nitelendirildiği veya hüküm veya tasarrufu kamuya ait olması gerekli olup da aidiyeti saptanamamış olan tüm taşınmaz malların Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinin mülkiyetindedir.

41/1977 sayılı Yasa tahtında Sayın Kasapı'nın söz konusu taşınmaz mallarını 13 Şubat 1975 tarihinde terk etmediği hususu açıkça anlaşılmaktadır. Sayın Kasapı'ya Kuzey Kıbrıs'ta yaşadığı cihetle 074229 numaralı Otonom Kıbrıs Türk Yönetimi Kimlik Kartı verildiği ve ilgili dönemde İdare'nin yetki alanı sınırları içerisinde yaşadığı sabittir. Bu nedenle Sayın Kasapı'nın kimliği veya nerede olduğu bilinmeyen yabancılar sınıfına girmediği de görülmektedir. Bu itibarla ilgili tarihte Yasa'nın aradığı koşullara göre Sayın Kasapı'nın taşınmaz mallarının KKTC Anayasası tahtında ve ilgili yasadaki belirtilen 'sahipsiz taşınmaz mal' veya 'terkedilmiş

mal' olarak nitelendirilmesi mümkün görülmemektedir. Sayın Kasapı'nın, 1974 yılından sonra 1988 yılına kadar evinde ikamet etmeye devam ettiği, KKTC Mavi Kimlik Kartı sahibi olduğu, Tapu ve Kadastro Dairesi Müdürlüğüne başvurarak zay koçanlarını aldığı ve daha sonraki yıllarda da KKTC'ye sıklıkla geçiş yaparak taşınmaz malları ile ilgili taleplerini ve/veya mağduriyetlerini gidermek için yetkili makamlara başvurarak haklarını aradığı, ancak evinin başkasına tahsis edilmesi neticesinde evini kullanmadığı ve/veya evinde kalamadığı hususu göz önünde bulundurulmadığı ve değerlendirilmediği saptanmıştır."

"TAHSİS KARARI VERİLMEYEN ARAŞTIRILMALIYDI"

Kasapı adına kayıtlı mallarla ilgili tahsis kararı verilmeden ve işlemler yapılmadan önce İskan Komitesi Başkanlığı ile İskan ve Rehabilitasyon Dairesi Müdürlüğü tarafından dağıtım konusu kaynak olup olmadığına yönelik araştırma ve/veya değerlendirme yapılması ve/veya yaptırılması gerektiği vurgulanan Ombudsman raporunda, ilgili şube amirinin ilk günden itibaren söz konusu kişiyle ilgili gerekli uyarıları yaparak işlem başlatıldığını yazdığının, bu konuda ciddi bir araştırma yapılması gerektiğini belirttiğinin ve sürekli biçimde yıllarca İskan Dairesi'ni ve İskan Komitesi'ni ikaz ettiğinin tutanaklardan görüldüğü kaydedildi. İskan ve Rehabilitasyon Dairesi Müdürlüğü ve/veya İskan Komitesi'nin dağıtıma tabi olmayan malları dağıttığı ve Kasapı'nın mağduriyetine sebebiyet verildiği ifade edilen raporda şöyle denildi: "Sayın Kasapı'nın geriye kalan taşınmaz malları ile ilgili kararların ve işlemlerin İskan Komitesi tarafından yeniden değerlendirilmesi, mağduriyetinin giderilmesi veya üçüncü kişilere satılan malları ile ilgili tazmin edilmesi gerekmektedir. KKTC İçişleri Bakanlığı Sayın Kasapı'ya dilekçesi ile ilgili herhangi bir yanıt vermemiştir. Sayın Dayıoğlu Dairemize gönderdiği yanıtta, Sayın Kasapı'nın dilekçesi hakkında bir kişinin Başkanlığa sözlü müracaatta bulunduğunu ancak vekaletnamesi olmadığından kendisine bilgi verilemediğini ifade etmiştir. İyi İdare Yasası'nın 15'inci maddesi tahtında İdare, istemle ilgili kararını, en geç otuz gün içinde, gerekçeli olarak, başvuran kişiye veya kişilere yazılı olarak bildirmesi gerekmektedir. İdare, bunu yapmayarak hatalı davranmıştır.

KKTC Polis Genel Müdürlüğü nezdinde yaptığımız soruşturmada Sayın Kasapı'nın Polis nezdinde tehdit edildiğine dair bir şikayeti olmadığı saptanmıştır. Bu itibarla bu iddianın reddedilmesi gerekmektedir."

Sınıflı toplumlarda kadın ve ülkemizin kuzeyindeki durum

ÜLKEMİZİN KUZEYİNDEKİ DURUM

Kadınlarımızın güvenliğini, artık TC Sömürge Yönetimi polisi sağlayacakmış!

Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Şubesi 25 Kasım'da hizmete girmiş!

Aydınların, reformistlerin, feministlerin bu konudaki istekleri kabul edildi!

KIBRIS'IN KUZEYİNDEKİ DEVLET, TC DEVLETİDİR!

KKTC'yi devlet olarak görenler, tanımlayanlar sömürgecinin işbirlikçi yerel partileridir, örgütleridir, kurumlarıdır! Hangi kılığa girerlerse girsinler! "Kadına yönelik şiddet ve ev içi şiddetin son bulması adına çalışmalarına devam edeceklerini" söyleseler de, "Poliste Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Şubesi" açsalar da!

Kadına yönelik şiddetin de, cinayetlerin de, diğer sorunların da nedeni bu işbirlikçilerin temsilci ve parçası oldukları ataerkil, kapitalist üretim ilişkileri ile onun koruyucu ve kollayıcısı sömürgeci TCdevletidir.

"Kadına şiddete hayır, kadın cinayetlerinden sorumlu devlettir" diyerek sömürgeci TC devletinden söz etmeden, sadece yerli işbirlikçi üst düzey sömürge memurlarının yönetici oldukları kurumları sorumlu devlet olarak gösteren reformistler de sömürgeci işgalci devletin örtülmesine katkı koyuyorlar, amaçları bu olmasa da!

Sorunun kaynağını sömürgeci kapitalist üretim ilişkilerinde görmeyenler, sorunun çözümünü de sorunun kaynağını ortadan kaldıracak devrimde, devrime hazırlanmakta değil, reformlarda ararlar ve bunu başarabileceklerini böylesi örneklerle savunurlar!

Devrimin, devrimci bir mücadelenin parçası olanlar; reformları bu devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak kazanabileceklerinin; ve bu reformların hiçbir zaman sömürgeciliği, kapitalist üretim ilişkilerini ortadan kaldırmaya yönelik demokratik halk devriminin kazanımlarının yerini alamayacağı bilincindedirler .

***

Sınıflı toplumlarda kadın sorunu ile ilgili konuya ışık tutması nedeni ile Yavuz Kalkan tarafından kaleme alınan ve farklı bir kaynaktan yayınlanan alttaki yazıyı paulylaşıyoruz.

SINIFLI TOPLUMLARDA KADIN

"Kadınla erkek arasındaki ilişkiler, üretim ve dağıtım yöntemlerinin değişmesi sonucu farklı bir hal almıştır. İlerde meydana gelecek yeni üretim ve dağıtım yöntemleri de kadın ve erkek arasında yeni ilişki biçimleri getirecektir. Değişim dışında hiçbir şey sonsuz değildir."

Yaşadığımız emperyalizm çağında büyük bir kasabaya dönüşen dünya ve bu dünyada birbirinden farklıymış gibi görünen kültürlere karşın, cinsiyet ayrımı açısından baktığımızda temelde çok bir fark olmadığını görüyoruz. Ayrıca genelde erkeğin, kadını iktidardan uzak tutabilmesi için yaratılmış bir çok olgu olduğunu da görüyoruz.

Üretim ilişkilerinin farklı bir boyuta gelmesi ile birlikte, özel mülkiyetin ortaya çıkması sonucu, kadının erkeğin gerisine düşmesinin tohumları atılmıştır. Özel mülkiyetle birlikte erkeklerin soyunu devam ettirebilmeleri ve miraslarını bırakacakları yeni erkek evlatlar

edinebilme istekleri, kadının cinselliğini de denetim altına alma gereğini beraberinde getirmiştir.

İlerleyen süreçte kadını hakimiyeti altına alabilmek ve erkek, kendi egemenliğinin devamı için bir din ve dil yaratmıştır ve erkek kadından üstün ilan edilmiştir. Üretim araçlarının kapitalist mülkiyet altında olduğu erkek egemen toplumda, sözde yasalarla kadına bazı haklar tanınmış ancak bu haklar sözden ibaret kalmıştır. Bin yıllardır olduğu gibi içinde bulunduğumuz bilgi çağında bile durum çok farklı değildir. En ileri demokratik ülkelerde bile, ilkesel olarak eşitlik egemen ideolojinin bir parçasını oluşturur, ancak uygulamada bunu görmek mümkün olmamaktadır.

Burjuva devrimleri sonucu oluşan, ulus devlet modellerinde bile devletin kadına yönelik projeleri, kadınların geleneksel "iyi eş ve iyi anne" rollerini pekiştirmekten başka bir işe yaramamıştır.

Kapitalizm, ataerkilliği kullanır ve ataerkillik sermayenin gereksinimleriyle tanımlanır. Kapitalizm öncesi toplumlarda da özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla ataerkilliğin geliştiğini dikkate alırsak bu daha anlaşılır olur. Onun için yazının devamında kullanacağımız ataerkillik kavramını özel mülkiyet kavramından bağımsız düşünmemek gerekir.

"Ataerkil topluma geçtikten sonra kadın bir seks aracı, bir aşçı, soyun devam ettirilebilmesi için çocuk doğuracak bir araç olarak görüle gelmiş, onun hiçbir zaman erkeğe eşit olabileceği düşünülmemiştir." (August Bebel: Kadın ve sosyalizm)

Ataerkil toplumda, erkeğin eşiti olmayan kadın ataerkil devletle, ataerkil iktidarla erkeğin belirlediği sınırları aşamaz, ev içi alandan kamusal alana geçemez ve erkeğin yarattığı değerlerle beslenerek kendini onun gözüyle görür. Hatta bunu tanrı vergisi olarak algılar ve başkaldırmayı düşünmez.

Bunun sonucu olarak günümüzde kadının karşısına çıkan birçok sorun, kadın ve erkeklere ilişkin olarak içinde yaşadığı toplumun sosyo ekonomik koşullarına göre, toplumun kültürü tarafından oluşturulmuş değer yargılarından kaynaklanır.

Ataerkil tutumlar önce ailede edinilir. Çocuklar genellikle büyüklerini örnek alarak cinsel rol tutumlarını benimser ve dayatılan ataerkil ideolojiyi içselleştirir. Bu tutum giderek öğretmenler, öğretmenler, okul çevresi ve diğer resmi ve resmi olmayan eğitim kurumları tarafından pekiştirilir. Bilindiği gibi çocuklara doğuştan itibaren genellikle onların cinsel organlarına bakılarak bir cinsiyet farklılığı bazı yollarla dayatılır. Daha bekken ayrımcılık başlar ve erkek bebeklere mavi, kahverengi, lacivert gibi ağırbaşlılığı, ciddiyeti temsil eden renkler giydirilir. Kız bebeklere ise sarı, pembe, kırmızı, mor gibi neşeyi, havailiği temsil eden renkler giydirilir. Çocuklar bu özellikleri ile büyütülürler. Kadının güvenilmezliği inancına denk düşen bir yaklaşım geliştirilir.

Ataerkil kültürün yapılanma biçimi, kadının topluma yaptığı katkıları dışlar. Kadın ikinci cins konumundadır ve bir alt tabaka olarak görülür. Kadının konumu erkeğe göre, erkek tarafından belirlenir. Önce babası, sonra da kocası tarafından erkeğin sınıfına dahil edilir, onun dinine girer çoğunlukla, o girmese bile doğurduğu çocuk babasının diniyle doğar.

"...Ataerkil düzende, kadını tanımlayan

simgeleri, kadın yaratmamıştır. Gerek ilkel ve gerekse uygar dünya erkeklerin dünyası olduğu için, kadına değin kültürü biçimleyen fikirlerde erkeklerin kafasında gelişen fikirlerdir. Bize öğretilen kadın kavramı, erkeklerin yarattığı ve erkeklerin gereksinmelerine karşılık verebilecek biçimdeki kadındır..." (Kate Millet: Cinsel politika. Payel yayınları: s,83)

Erkek üstün, egemen, kadın ise edilgen, boyun eğen, zayıf cins olarak kurgulandığı için ataerkil erkek, doğanın türün korunmasını gözeterek kadını erkekten daha zayıf yarattığını düşünür. Boyun eğen, kabul eden kadına karşılık erkek, arzularını, isteyen, sahip olan ve belirleyendir. Kadınlar kendilerini erkeklerin arzularına göre uyarlamışlar ve bu uyarlamayı kendi doğalarıymış gibi algılamışlar. Dolayısıyla kadın hem kendisiyle hem de çevresiyle mücadele etmek zorundadır. Kadına efendisi olarak erkeğe itaat etmesi öğretilmiştir. Erkek kadının efendisidir, dolayısıyla kadında köleden çok farklı bir şey değildir. Bu nedenle olmalıdır ki Aristoteles: "halk sınıfından birinin sahip olabileceği köle sadece karısıdır." der (Kate Millet: Cinsel politika. s, 69) Erkek parası olmadığı sürece bir köle satın alamaz ama onun emrine amade, her zaman köle gibi kullanabileceği bir karısı olabilir.

"...haddini bilip "erkeğin verimli toprağı" olmayı kabullenen kadınlar melek, iyi ve kadınlık timsali olarak adlandırılıp yüceltilirken, kendilerine zorla dayatılan sınırları kıranlar da, dönemine göre, cadı, fahişe, feminist olarak damgalanıp aşağılanırlar." (Fatma Gül Berktaş: Kadın Olmak Yaşamak Yazmak. s,127)

Erkekler sürekli erkekliklerini ispatlama zorunda kalırlar. Bunu aksi durumunda horlanıp endişeye kapılırlar. Ağlamak, duygusal konuşmalar yapmak erkeğe yakıştırmaz. Ağlayan bir erkek kadın gibi suçlanır. Çünkü ağlamak kadına özgüdür.

"Herkes kendi evini yönetir, kendi karısını, çocuğunu" (Homeros: Odyssea. s,167) düşüncesinden yola çıkan ataerkil anlayış, kadınlara yönetim işinin erkeklere özgü olduğunu, kadınlarınsa evlerinde oturarak çocuklarına bakması gerektiği empoze edilir. Erkek savaş alanında zaferi kaptırmamak için kadının eşitliğini yadsıyıp evine kapatılmasını tercih eder. Zaten "Erkek savaş için eğitilmeli, kadınsa savaşçıyı dinlendirmek için gerisi deliliktir." (Friedrich Nietzsche: Böyle Buyurdu Zerdüş. Cem Yayınevi. s,86) gibi söylemlerde aynı anlayışın uzantısı olarak düşün yaşamımıza girmiştir. Bu kadar olumsuzlukla kuşatılarak kamusal çıkması engellenen kadının, doğal olarak kültür alanında da verimli olması

olanaksızlaşmıştır.

Kamu yaşamında kadının hiçbir şekilde varlık göstermediğini iddia etmiyoruz, ancak kadın, kamu yaşamına girdiğinde ikincil önem taşıyan işlerde çalışmaya zorlanmıştır. Yada erkekle aynı işi yapsa dahi, erkekle aynı değere sahip olmamaktadır. Hatta bazen çok sık olmasa bile kadın bazen üst düzey yöneticiliklere getirilebilmekte fakat bu defa kadının erkekleşmesi söz konusu olmaktadır. Kamusalda yer edinebilmek için kadın, kendi dişil özelliklerini yadsımak zorunda kalmaktadır ve yine kadın öncelikli olarak ev içinde yapılması gereken işlerden sorumlu tutulmaktadır.

Kadının bu gün tüm sanat mesleklerine girmesine izin verilmesinin asıl nedeni, daha fazla kazanç peşinde olan burjuvazinin, kadına, daha kolay boyun eğen, kanaatkar olan, mükemmel bir sömürü objesi olduğu gözüyle bakmasından kaynaklıdır. Bu yüzden kadınların işçi olarak kullanıldığı meslek ve iş türlerinin sayısı her geçen gün artıyor.

"Binaenaleyh bizim heyeti içtima iyemiz için ilim ve fen lazım ise bunları aynı derecede hem erkek, hem de kadınlarımızın iktisap etmeleri lazımdır" (Atatürk söylev: s,89) diyen Atatürk bile, konu kendi karısının millet vekilliği olunca bunu istememiştir. "Gerçi ben kadınların Meclis'e girmelerinden yanayım ama karımın Mecliste olmasından yana değilim, evimde rahat etmek isterim. Bana bu rahatı ancak sevgili karım verebilir." (İpek Çalışlar: Latife Hanım. Doğan Kitap. s,198)

Erkeğin mutlak egemenliğine ve kadının baskı altına alınarak boyun eğişine dayanan ve bu statükunun iktidar, ekonomi, kültür, sanat gibi kurumların bütünleşerek sürekli etkileşim halinde olmasının sürdürüldüğü sistem, üretim araçlarının özel mülkiyette olduğu günden günümüze kadar ataerkil sistem olarak adlandırılmıştır. Merkezinde, kadın ve çocukların geçimini sağlayan, onları koruyan ve onların boyun eğmek zorunda olduğu erkek yer alır.

"Burada söz konusu olan, kadının, insan toplumunun tam, eşit haklara sahip ve olabildiğince yararlı etkinlikte bulunan bir organ olabilmesi için sosyal organizmamızda hangi konumu alması gerektiği, güçlerini ve becerilerini her yönde nasıl geliştireceğidir. Bizim bakış açımıza göre bu sorun, baskı, sömürü, yoksulluk ve sefaletin yerine, bireylerin ve toplumun hangi biçimi ve örgütlenmeyi alması gerektiği sorunuyla denk düşmektedir. Bu nedenle nihai çözümünü yalnızca, toplumsal çelişkilerin ortadan kaldırılmasıyla ve bunun yol açtığı kötülüklerin yok edilmesiyle bulabilir." (August Bebel: Kadın ve Sosyalizm. s,37)

İşte Bu Yüzden!

Kenan Kızıl/Mücadele Birliği

Çarpıştılar!

Uğultulu tepelerde, derelerin kıyılarında, dalları üzüm dolu asmaların altında, nar ağaçlarının gölgesinde ve zeytin tanelerinin içinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!

Yangın bombalarının diri diri yaktığı tavşanların kömürleşmiş bedenlerinde, kimyasal gazlarla öldürülen, kurdun kuşun kalbinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!

Ceylanların bakışlarında, uçan kuşun kanadında, çiçeğin renginde, toprağın karasında, göğün mavisinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!

Azalışken sayıları birer üçer bir adım dahi gerilemeden ölenler için yazılan türkülerde çarpıştılar.

Çarpıştılar!

Akın akın gelirken üstlerine ölüm zebanileri, korkmadan hiç birinden, ölümsüz neferlerin adlarıyla ölümsüz neferlere dönüşerek çarpıştılar.

Efsane odur ki, Daphne dünyanın en güzel kadınıdır. Tanrı Apollon ise ona umutsuzca aşiktir. Fakat Daphne bir çobana aşiktir ve Apollon'u reddeder. Kıskaçlıktan deliye dönen Apollon önce çobanı öldürür, sonra da Dophe'ye zorla "sahip olmak" ister. Daphne kaçır; dağ, deniz kuytu koyak saklanmak ister ama Apollon hep bulur onu, bir türlü bırakmaz peşini. Sonunda Daphne babası Zeus'tan yardım ister ve Zeus onu bir ağaca dönüştürerek Apollon'dan saklar. Bu ağaç defne ağacıdır.

Fakat aslı şudur ki, Daphne bir çobana değil bir devrime aşiktir. Yalnız değildir, onun gibi binlerce yoldaşı vardır. Dahası bu hikaye Homeros öncesi çağda değil çok daha sonrasında yaşanıyor.

Daphne güzel, Daphne bir devrim aşığı ancak yeraltı dünyasının ölü sevici tanrısı

Hades onun bu aşkından nefret ediyor. Çünkü Hades biliyor ki, devrim demek yaşam demektir. Yaşam ise Hades için ölüm demektir.

İşte bu yüzden;

Hades, her yaprağa düşmandır, her filize, her yağmur damlasına, her ırmağa, her ormana, her uçan kuşa, soluk alıp veren her canlıya.

İşte bu yüzden;

Ormanları keser, yerine havaalanı yapar. Kuşları öldürür yerine bomba yüklü uçaklar koyar, derelerin önünü keser, yaşamın akışını söndürüp yerine elektrik ampulleri takar.

İşte bu yüzden;

Sadece insandan, kelebekten, denizden değil, rüzgar sesinden, dalga köpüğünden, çocuk şarkılarından da nefret eder.

İşte bu yüzden; Onun sevdiği tek ses, öldürdüğü insanlar için yakılan ağıtlar ve sevdiği tek renk madencileri öldüren kömür karasıdır.

İşte bu yüzden;

Bize deva olan ona zehir, ona deva olan bize ölümdür!

Çağırıldığında bir kez daha tüm ölüm zebanileri hazır, Daphne ve yoldaşları cehennem kaçını bu zebanileri karşılamaya. Hem de çoktan. Çünkü biliyorlardı, nicedir bekliyorlardı ölüm ordularını. Kararlıydılar devrim için çarpışmaya ve gerekirse çarpışarak ölmeye. Çekinmiyorlardı hiç mi hiç çekinmiyorlardı.

Zebaniler girdiğinde devrimin toprağına yangından yürekleriyle binlerce kardeşiyle çıktı Daphne karşılarına, korkusuzca. Korkusuzlardı düşerken bir bir yüklenirken zebaniler saflara. Korkusuzlardı, gökten ölüm yağarken. Yiğitçe dövüştüler, cesurca ama yine de daralıyordu çemberler. Daphne önce "Sakin ol!" emrini verdi kalbine, emir oradan ulaşır demir attı bilincine... Arkada devrim önlerinde zebanileri Hades'in.

Arkada anne, baba, kardeş, arkada çocuk, arkada dalda kuş yuvasında kumru, arkada kuzulu ceylan, arkada dünyanın bütün güzellikleri. Arkada özgürlük vardı özgürlük! Daphne biliyordu: Özgürlük önce insanın kalbinde filizlenir sonra toprakta boy verir köklenerek. İşte o özgürlükle ölüm arasındaki son sette kendileriydi.

İnsan özgürlüğün tadını bir aldı mı, bir daha ondan ayrılmaz, kopmaz, koparılamaz. Özdeş bir bağıdır bu tamamlayıcı bir bütünlük. Bu bağ kopmamalıdır. Koparsa renkler solar, kökler çürür, dallar düşer ve ölür özgürlük. Aynı güller gibi koparıldıklarında dallarından yaşayamazlar. Oysa bazıları sanıyor ki, dalından koparılanlar yaşıyor vazalarda bir kaç gün de olsa. Fakat bu yaşamaktan sayılmaz. Dalından koparılmış güller, vazalarda ölür yavaş yavaş, azalır kokuları, yavaş yavaş, bükür başını taç yaprağından yavaş yavaş dökülür yapraklar yavaş yavaş. Sonra vazodaki güller soldu denir. "Soldu" denen yavaş yavaş bir ölüm! ne tohum bırakır vazalarda ölenler ne de yeşerecek bir ümit. O ümit ki, yaşamaya değer kılanlardandı dünyayı!..

Ölmesin diye vazalarda güller, dalında özgür olsun diye hepsi, özgür olsun diye insan, kurdü kuşu özgür olsun diye günlerce dövüştüler. Özgürlüğü korumak için birer birer yıldız tozlarına dönüşürken yoldaşları an geldi Daphne aldı zihin denizinden sabrın demirini. Bir dünya güzelinin gülüşüyle açtı ışıktan yelkenlerini, ardından duyuldu o ses. O ses ki, dağı, taşı ve zebanileri yıkıp geçti. Zeytin ağaçlarıydı. Zeytin ağaçları sarıldı ona, o sarıldı zeytin ağaçlarına. O ağaçlara dönüştü ağaçlar ona.

Çıldırıldı ölümler diyarındaki irin sarayında Hades! Çıldırıldı ve altın varaklı irin sarayından emir buyurdu: "Ağaçları da vurun! Yakın gitsin hepsini! Hepsini sökün köklerinden!"

Şimdi zeytin ağaçlarını da öldürüyorlar. Çünkü Avesta'nın kalbinin köklerinde yaşadığını biliyorlar.

Olup bitene dair bir iki söz!

Belki çok haklı gerekçeleriniz vardır, a dostlar! Bir anlamı vardır elbet, bir denedi. Bizim de susmamız bu manada hani dostluktandır. Lakin kavga cevap istiyor. Kenarlarındaki tepelerin her metresi için canlar gitti de of demeden peki bir şehir nasıl bırakılır bir gecede? Çünkü yıkılmasın diye bırakılmaz mevzi yıkıldığında bırakılır!

Bulunur elbet politikada her şey bir cevap. Bulunur da bulunanların onda dokuzu yanlıştır! Siz şimdi Vivaldi'den mevsimleri çalarsınız, Stravorsky kemanyla ama gelin görün ki, bu yürek Polyuşka Polye dinliyor ve gümbür gümbür nal sesleriyle içindeki atlılar koşuyor "kızıl atlılar!... Yani siz şimdi o kemanda "Romans" çalarsınız ama bizim dilimizden hala dökülür "Lexim biranu a la sor bilind e!"

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Son

Değil!

Daphne hala orada zeytin ağacının kökünde atıyor kalbi. Son zeytin ağacının köklerini de söktüğünde zebaniler, artık kayalarını dibinde yaşayacak.

Bilmem anlayabiliyor musunuz?

Yemen savaşının arkasındaki gizli tarih

Suudi Arabistan'ın, ABD uçaklarını ve uydu hedeflemesini kullanarak yaptığı vahşi bombalama sonucu, nüfusunun yarısının açlıkla karşı karşıya kaldığı Yemen'de, şu anda yaşanan korkunç trajediyle ilgili tüm Batı raporlarında büyük bir boşluk var.

Bütün bir medyanın bu körlüğü, özellikle genç ve kadın olan emekçi halkta büyük umutlar yaratan Yemen'in güney yarısındaki sosyalist devrimin başarılı ilk dönem tarihini görmezden geldi.

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti, 1967'den 1990'a kadar sürdü. Yoksulluk ve az gelişmişliğin üstesinden gelmek için Arap Yarımadasının güney ucundaki bu küçük ülke, halkını organize etmede büyük adımlar attı.

Britanya, 1839'da stratejik bir liman şehri olan Aden'i ele geçirdi ve bir yüzyıldan fazla sıkı bir şekilde büyük sömürge ağı içinde tuttu. Fakat 1960'tan sonra birçok eski sömürge ulusun devrimci hareketleri, ekonomilerini emperyalist boyunduruktan kurtarmak ve halk kitlelerini iktidar yapmak için savaşım verdiler.

Bu devrimci dönem boyunca, Yemen'in güneyinde var olan fırsatları, bugün insanların toplumsal değişim için taşıdıkları umutlar büyüyen bir kan denizi içinde bastırılırken okumak son derece acı.

Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin tarihi hakkında aşağıda yapılan tanımlamalar, iki burjuva kaynaktan:

Britannica Ansiklopedisi'nde şöyle yazıyor: "1970'lerin ilk yıllarıyla birlikte Güney hükümeti ülkedeki birçok bankacılık, endüstri ve diğer işletmelerin yanı sıra, neredeyse tüm toprakları ve evleri ulusallaştırmıştı. Bundan sonra tüm yeni endüstriler ve ölçeği ne olursa olsun tüm işletmeler devlete ait oldu ve devlet tarafından işletildi.

Kuzey Yemen'de şehirdeki ve köylerdeki kadınlar, çarşaf giyiyor ve bütün vücutlarını siyah etek, atkı ve peçe ile kapatıyorlardı. Güney Yemen'de 1967'den sonra İngilizleri yenmeyi başaran rejim, bu kadın kıyafet kanununa şiddetle karşı çıktı. Ve bu muhalefet, özellikle kasaba ve şehirlerde hakim oldu.

1990 yılında, dönemin Sovyetler Birliği devlet başkanı olan Mihail Gorbaçev tarafından, bazıları Güney Yemen'in temel finansal teknik ve personel yardım kaynağı olan bir grup Doğu Avrupa ülkelerinin hükümetlerine ve politikalarına verdikleri desteği kesme kararı alındı.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra, Güney Yemen'in sosyalist hükümeti, Suudi Arabistan'ın büyük rol oynadığı bir iç savaşta yenildi". Britannica Ansiklopedisi devam ediyor:

"1994 iç savaşını takiben Ali Abdullah Salih'in işbirlikçi rejimi, IMF ve Dünya Bankası ile Yemen'e finansal ve ekonomik teşvikler için yapısal ayarlamaların yıllara dayalı matrisini vaat eden bir anlaşmayı müzakere etti. Reform ve yardım paketi, Yemen'i hem bir iyileşip bir kötüleşen çağda hayatta tutmak, hem de giderek küreselleşen uluslararası ekonomide yabancı yatırımcılara daha çekici hale getirmek için dizayn edilmişti.

Birçok temel ihtiyaçta devlet yardımlarının kesilmesini, bütçe açıklarının kapatılmasını ve hükümetle kamu sektörünün daraltılmasını içeren reformlar, birçokları için sancılı oldu ve yaygın bir hoşnutsuzluğu ve halk protestosunu doğurdu.

Ansiklopedinin internet sitesi Encyclopedia.com, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin "Aden ve ülkenin geri kalanı arasındaki farklılıkları kapatmak konusunda ilerleme kaydettiği, sosyal amaçlar izlediği ve başarılar elde ettiği ve çok yoksul bir ülkeyi geliştirme çabasıyla kısıtlı kaynakların en iyi şekilde kullanılmasını sağladığı" bilgilerini veriyor. Güney Yemen'in parçalanma yönünde özellikle Suudi Arabistan tarafından yapılan baskılara rağmen, zorlu ekonomik ve politik zamanlarda bir arada durmayı başardığını yazıyor. Bu daha çok politik irade, ajitasyon ve örgütlenmeyle olmuştu.

"Şehirlerle kırsal alan arasındaki farklılıklar, önderliğin temel ilgi alanlarından biri olarak kaldı ve eğitimin, tıbbi bakım ve diğer sosyal hizmetlerin Aden ve diğer şehir merkezlerin ötesine yayılmasında ilerleme kaydedildi. Buna

ek olarak kadın haklarının ve diğer ilerici düşünce ve kuruluşlarının kırsal alanlara yayılması için bir kampanya yapıldı. Refah ve zenginlikteki büyük farklılıklar ortadan kaldırıldı ve ekonomi sosyalist bir çizgide organize edildi, özellikle de tarım ve balıkçılık kolektiflerinin ve kooperatiflerinin çeşitliliği açısından... Rejim, görece adanmış, eşitlikçi ve yolsuzluktan uzak kaldı".

YDHC'nin başardıkları ve başaramadıkları hakkında mükemmel ve ayrıntılı bir tanıklık, "Arabistan'da Sosyalist Devrim" başlığıyla 1973 yılında MERIP Raporunda yayınlandı ve tinyurl.com/ybcdnglr adresinde bulunabilir.

Eğer emperyalistler ve onların Suudi Arabistan'daki uşakları bu yiğit devrimi yok etmek için hedef almamış olsalardı, Yemen halkı bugün kim bilir nasıl farklı bir hayat sürüyor olacaktı.

www.workers.org sitesindeki 10 Kasım 2018 tarihli Deirdre Griswold'un yazısından çevrilmiştir.

Türkiye ve dünya devrimci hareketinden

Kitlelere ve zafere kesin güven

Umud Çakır/Mücadele Birliği

Ahmet Türk, bir gazetecinin "Pek çok insan artık umudum kalmadı diyor" sorusuna, yarım asrı geçen kavganın derslerinden süzölmüş şu cevabı veriyor:

"Biz bunları geçmişte de yaşadık. 1994'de gelip buralara dolaştığımız zaman öyle bir baskı vardı ki, esnafın dükkanına girdiğimizde bizi görmemek için dükkanın arkasına kaçıyorlardı. Çünkü arkamızda hep özel timler vardı, bizi takip eden. Ama aradan bir müddet geçti, seçimlerde yüzde 60-70 oy aldık. Şimdi böyle bir dönemde insanlar kendini korumak için sessiz kalabilir. Ama bütün buna rağmen insanlarımızın devletin politikalarına asla ve asla destek vermediğini görüyoruz."

Uzun mücadele tarihinden çıkardığı dersi, o röportajda şöyle özetliyor: "Bir halk özgürlük ve demokrasiye inanmışsa, bunun önüne geçmek kolay değildir." Şu günlerde, her ağzını açtığı anda, kitlelerin sessizliğinden şikayet eden, devrimci yığınlara güvensizliğini açığa vuran her umutsuz vakanın, yarım asrı en sert kavgalara tanık olarak geçiren A. Türk'ten öğreneceği çok şey var.

Çin Üzerinde Kızıl Yıldız kitabının yazarı Amerikalı gazeteci Edgar Snow, 1936 yılında ÇKP'nin kızıl üs bölgelerini ziyaret ediyor. Kitap boyunca, konuştuğu tüm komutanlar, hatta sıradan askerler; sadece Çin'de değil, gırtlak gırtlığa çarpıştıkları Japonya'da da proleter bir devrimin kaçınılmaz olduğunun altını özellikle çiziyorlar. Bir inanış ve beklentinin ötesinde, tarihsel materyalizmin kazandırdığı böylesi tarihi ve kesin kanaatler olmadan, proleter kitlelerin devrimci potansiyel ve enerjilerine güven duymadan, Çin gibi uzun iç savaşlardan geçen ülkelerde, zaferi kazanabilmek çok daha zor olurdu.

Dinci-faşizmin tırmandırdığı baskı ve tehdit ikliminde, tarihsel ve bilimsel dayanaklardan yoksun inançları sarsılanlar, bırakalım sosyal medyadan emekçi kitlelere ağızlarına geleni söylesinler. Oysa şimdi tüm olaylar, "özgürlük ve demokrasiye inanmış halkların" egemenleri baskı altına alan öfke ve özelemleri altında şekil buluyor. Buna en taze örnek, hızlanan ve her adımda yeni katmanları açılan doruk bunalımında görülebilir.

Bir doruk bunalımından söz ederken kısaca şunu kastetmiş oluyoruz:

Artık toplumu yönetemeyen egemen sınıfın kendi arasındaki çelişki ve çatışmaların, devrim karşısında birlikte davranışı tehdit edecek seviyeye varmasıdır. İş Bankası'na el koyma girişimi nedeniyle tekeli sermaye katmanlarında dinci faşizmin keskinleştiği varlık-yokluk çatışmalarına dikkat çekmiştik. Aradan çok zaman geçmeden, doruk bunalımının yeni yanları belirmeye başladı:

AKP-MHP ittifakından yükselen çatırdama seslerinden bahsediyoruz. Tekelci sermayenin tartışılmaz ve kutsal mottosu "Devletin bekası" üzerine kurulu bir ittifakın, pamuk ipliğine bağlı hale gelecek derecede çatırdaması, doruk bunalımının tırmandığı noktaya işaret etmesi açısından oldukça önemlidir.

Politikayı yavan lapa haline getirenler için, AKP-MHP ittifakının çatırdaması, yerel seçimlere dair anlaşmazlığa dayanıyor. Oysa bunalımın temelinde dinci faşizmin her zamankinden tehditkar ölçülerde daha fazla, geleceğini güvende görmemesi yatıyor. Ekonomik kriz dinci faşist yürütme erkinin kitlesele desteğini hızla yıpratıyor, bunu en yandaş anket şirketleri dile getiriyorlar. Bu, aynı ölçüde, olağanüstü düzeye çıkartılan resmi terörün beklenen sonuca ulaşamadığı anlamına geliyor. Kürdistan'da baskının boyutu, kentlerin bir kısmını tanklar marifetiyle enkaza çevirip her köşeye uçaksavarlı zırhlılar yerleştirme noktasına vardı, ancak bizzat AKP'nin bölgedeki vekilleri "bize bir dönüş yok" şikayetini dile getiriyorlar. Burjuva iç savaşların genel özelliğidir; başvurulana her yeni baskı biçimi kısa sürede sonuç almaya odaklıdır. Burjuvazi beklenen zaferi kısa zamanda elde edemezse ayarlar bozulur, başvurulana yeni yönetime inanç sarsılır. Diğer yandan ekonomik kriz, bizzat egemen sınıfın, tekeli sermayenin özgüvenini çökertirken, büyük kapitalistler ilk fırsatta servetleriyle yurtdışına kapağı atmaya çalışırken, onların politik sözcülerinin "devletin bekası" adına ittifaklar yürütmeleri çok daha zor, iç savaşın yeni yöntemleriyle bir türlü ulaşılamayan sonuç üzerine kavgaları çok daha tahripkar olur.

Devrimci yığınlara güvensizlikle dolu olanlar, karşımıza sık sık, KHK'larla atılan yüzbinlere, atanan kayyumlara yönelik, neden ciddi bir protestonun yapılamadığını çıkartıp duruyorlar. Onlara Lenin'in 1906 yazında kaleme aldığı şu cümleleri dikkatle okumalarını öneririz:

"... İşçi hareketinin bazı önemli merkezlerinden, örneğin Petersburg'dan gelen habere göre, işçiler genel ve eş

zamanlı bir davranışın gerekliliği düşüncesini sadece kolaylıkla ve hızla kavramakla kalmamışlar, aynı zamanda kararlı bir mücadele eyleminde de ısrarlı olmuşlardır. Duma'nın dağıtılması vesilesiyle (bir ya da üç günlük) bir gösteri grevi yapma yönündeki talihsiz düşünce -bu düşünce bazı Petersburglu Menşeviklerde belirmişti- işçiler arasında en sert bir direnişle karşılandı. Güvenilir sınıf içgüdüleri ve bir çok kez ciddi mücadeleler vermiş insanların deneyimi, şimdi söz konusu olanın artık bir gösteri olmadığını hemen gösterdi. Gösteri yapmayacağız dedi işçiler. Genel eylem anı geldiğinde amansız kesin bir mücadeleye gireceğiz. Gelen tüm haberlere göre, Petersburglu işçilerin kendi düşüncesi buydu. Onlar kısmi eylemlerin ve özellikle de gösterilerin 1901 yılından (geniş gösteri hareketinin başladığı yıl) bu yana Rusya'nın tüm yaşadıklarından sonra gülünç olacağını, politik krizin derinleşmesinin yeniden 'baştan başlama' olacağını ortadan kaldırdığını, barışçıl gösterilerinin, Aralık'ta keyifle kan içmiş olan hükümet için olağanüstü yararlı olacağını kavramışlardı." (Seçme Eserler, cilt 3, sf 353)

Tarihi anıştırmalar çoğu kez yararsızdır, somut durumun ciddi ve kapsamlı bir analizi yerine kolaycılığa kaçma olanağı verir. Fakat bu pasajda Lenin, çok sert bir dizi çatışmadan geçmiş devrimci sınıfların genel bir karakterine işaret ediyor, sadece o döneme özgü bir duruma değil. Ekim devriminden hemen önce, ayaklanmaya karşı çıkmak için kitlelerdeki ilgisizliği öne süren kimi Bolşevik önderlere, 1906'da tanık olduğu bu eğilime işaret ederek yanıt veriyor.

Bu topraklarda, bu zaman, gerçekten, gerçekten de, genel eylem anı geldiğinde devrimci sınıfların amansız bir mücadeleye hazır olmakla birlikte, kararlı bir mücadele ve zafer için proleter öncünün desteğine ihtiyacı olacağını öne sürerken, hangi olgulara dayanmaktayız?

Herkesin açıkça görebildiği, bu yüzden en kabul edilirden başlayalım: Dinci-faşizm, ne denli küçük olursa olsun, her eylemde "yeni bir Gezi kalkışması" görüyor; bunu açıkça ilan ediyor, savcılar iddianamelerine yazıyorlar. Yoksa dinci-faşizm, yığınları yeni bir Gezi ile korkutuyor olmasın?! Tanrı bizi bu ahmak fikirden uzak tutsun! Marx, Avrupa burjuvazisinin en büyük başarısını, pek çok yerde 1848 devrimlerinin anısını unutturmak olduğunu yazıyordu. Her egemen sınıf, halklar için gerçek bir bayram olan devrimleri ve ayaklanmaların anısını, tümünden unutturmaya çalışır, onu her seferinde hatırlatmaya değil. Açık ki dinci-faşizm, ayaklanma kabusuyla yatıp kalkıyor ve bu korkuyu dışa vurmadan, faşist aygıtın tüm kurumlarının alarm halinde çalıştırılmayacağını biliyor.

Devrimci kitlelerin "genel ve eş zamanlı bir davranışın" gerekliliğine inançlarını anlamak için, bir dizi önemli olayda, hemen herkesin "yeni bir Gezi havası doğdu"na ilişkin mesajlarını hatırlatmak yeter. Aradan geçen olaylarla dolu beş yıla rağmen, görülmemiş yaygınlığa ve ölçülere varan faşist teröre rağmen devrimci yığınlar bu beklentilerini canlı tuttular, ve defalarca yanıldılar. Ama onlar, reformist-opportunistler gibi, bozulmuş unsurlar değil, kendi inanç ve kanaatlerine sadık, dürüst emekçi unsurlardan oluşuyor. Umutlarını yitirmiyorlar çünkü böyle bir lüksleri yok, köklü ve acil sorunlarına yine köklü ve acil bir çözümün Gezi tarzı topyekün bir ayaklanmadan geçtiğini, kitaplardan değil, olaylardan öğrendiler.

Bu yüzden, sureti haktan görünebilmek adına kırk takla atan tekeli gerici parti CHP parlamentarizm hastalığının pençesindeki HDP, her seçim öncesi "asıl sorun, kitleleri sandığa gitmeye ikna etmek" itirafıyla işe başlamaz zorunda kalıyorlar. Bunu, 24 Haziran'da tek bir koşula bağlı olarak başarabildiler: Devrimci yığınlar, seçim sonuçlarını tanımama üzerinden "genel ve eş zamanlı bir davranış" sözü vererek. Mitinglere doluşan milyonlar, verilen bu sözün peşine düştüler, ayaklanma için hak ve meşruiyeti, sandığa attıkları oylarla satın almak istediler. Bir kez daha yanıldılar. Öfkeleri burjuva muhalefete ve reformizme dönüktü, ama öfkenin nedeni, sandıktan çıkan sonuç değil, verilen "genel ve eş zamanlı eylem" sözünün yerine getirilmemesiydi.

Bir devrim söz konusu olduğunda, binlerin, onbinlerin değil, bu topraklarda on milyonların tahayyülü işin içine girer ve en mükemmel örgütlülüğe sahip partiler bile, on milyonların tahayyülünün hangi olayda patlayıp hangi noktada geri dönülmez yola gireceğini önceden bilme şansına sahip olamaz. Bu yüzden, proleter öncüler, geleceğe dair beklentilerinde belirli bir ihtiyat payı bırakmak zorundalar. Bu ihtiyat payına rağmen, kesin bildiklerimizi ifade ederek bir sonuca varabiliriz: Ağır ekonomik yıkım ve yeni boyutlar kazanan doruk bunalımı, 'genel ve eş zamanlı davranış' arayışı içindeki devrimci yığınların cesaretini, cüretini, kararlılığını arttıran pek çok koşula sahiptir. Aşırı kutuplaştığı en sefil reformistler tarafından bile kabul edilen bir toplumda devrimci sınıflar, hasmının içine yuvarlandığı tüm zayıflıkları, tepedekileri kaçınmadıkları kavgaları, ekonomik yıkımın yarattığı cepheleler arası kitlesele kaymaları ve kaynaşmaları elbette umut ve cesaretle izleyeceklerdir.

Proleter öncünün "aşırı iyimser" olduğunu öne sürenler, ne olayların bu derin yönlerini görebiliyorlar, ne de bir "gösteri" karşısında devrimci yığınların umutsuz yankılarının gerçek nedenini anlayabiliyorlar.

“İhanet, Aldatmaca, Tuzak”

Mücadele Birliği

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri – FARC- 1964 yılında kurulmuştu. 2016 yılında hükümetle yapılan barış anlaşmasına kadar; sisteme karşı 52 yıllık gerilla mücadelesi veriyordu. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri(FARC), 2016 yılındaki barış anlaşması kapsamında 2017’de silahlarını Birleşmiş Milletler (BM) yetkililerine bırakmıştı. 7 bine yakın FARC gerillası siyasal yaşama geçme kararı almıştı. İsmi değiştirerek Halk İçin Alternatif Devrimci Güç adını aldı.

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), Kolombiya’da 50 yılı aşkın süren mücadelenin ardından sivil siyaset hayatına geçerken, eskiden FARC’ın kontrolünde bulunan bölgelerdeki topraklara paramiliterlerin yerleştiği belirtiliyor. Ve buralarda kargaşa hüküm sürüyor. Eski FARC üyeleri ve onlara yardım eden yerli halk öldürülüyor, yargılanıyor.

FARC’ın silahları teslim etmesinin ardından Kolombiya topraklarında yaşanan bu durumu son olarak örgütün eski yöneticileri gündeme getirdi.

2012-2016 yılları arasında barış

müzakerelerinde yer alan FARC’ın önemli liderlerinden İvan Marquez, FARC’ın barış sürecinde ciddi bir yanlışlık yaptığını açıklıyor. Marquez, Kolombiya Senatosu Barış Komisyonu’na gönderdiği bir mektupla hem devletin tavrını hem de hareket olarak FARC’ın yaptığı yanlışları sıralıyor. Marquez’in eski gerilla önderlerinden Oscar Montero ile ortak kaleme aldığı mektupta, Küba’daki müzakerelerle oluşturulan barış anlaşmasında daha sonra yapılan değişikliklerin anlaşmayı “Frankenstein kabusuna” dönüştürdüğü vurgulanıyor. Birçok yerel medya organında yayınlanan mektupta Marquez ve Montero, değişikliklerin özellikle FARC gerillalarının silahlarını BM yetkililerine teslim ettikten sonra yapılmasına dikkat çekiyor. Mektupta, “Bu kalleslik; bir tuzak, aldatmaca. Barışa bu şekilde ihanet edilemez. Törenle imzalanmış anlaşmalara riayet edilmelidir” diyorlar.

Ayrıca FARC’ın barış anlaşmasının tam olarak uygulanmasını beklemeden silahlarını bırakmasının büyük bir hata olduğunu vurguluyorlar. 2008 yılında yaşamını yitiren eski FARC lideri Manuel

Marulanda Velez’in sözlerine atıfta bulunarak; mektupta; “Bizler çok safça, Manuel Marulanda Velez’in bizi sürekli olarak ‘olası anlaşmalara riayet edilmesinin tek garantisinin silah olduğu’ uyarısında bulunmasına rağmen hükümetin ‘iyi niyetine’ inandık.” diyorlar.

FARC liderleri Ivan Marquez ve Oscar Montero hükümetin barış anlaşmasının gereklerini yerine getirme konusunda başarısız olduğunu belirten açık bir mektupla Kolombiya Meclisi’ni suçluyorlar.

Bu mektupta Havana Barış Anlaşması’nın temel prensiplerinin ihanete uğradığını söylüyorlar.

Marquez ve Montero, Kolombiya başsavcısını, ABD büyükelçisini ve ABD uyuşturucu ile mücadele yönetimini barış sürecini 9 Nisan’da gözaltına alınan eski FARC komutanı Santrich’i tutuklamakla sabote ettiklerini dile getiriyorlar.

Af’ın uygulanmadığını, hala bir çok gerilla savaşçısının cezaevinde tutulduğu, topraksızlara dağıtılacağı söylenen toprakların dağıtılmadığını, paramiliter grupların icraatlarına devam ettiklerini, barış anlaşmasının imzalandığı 2016’dan

bu yana 400 toplum liderinin ve hareketsiz pozisyonundaki 80 FARC gerillasının ve yakınlarının katledildiğini belirtiyorlar.

Tüm bunlar gösteriyor ki, gerçek barış ancak sömür sistemi ortadan kalktığı zaman yaşanacaktır. FARC’ın yaşadığı süreç de bunun kanıtı gibidir. Uzlaşma arayışı içinde olanlar; Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC)’nin deneyimlerinden ders çıkarmalıdır.

Tarihin Belleği

Yeni Yaşam

“Führer’im; halk mahkemeleri bundan böyle bir karar verirken, o karara konu olan olayı siz değerlendiriyor olsaydınız, nasıl karar vereceğinize inanıyorsa, o yönde bir karar vermeye çalışacaktır.”

Kimilerine bu sözler biraz tanıdık gelmiş olabilir ama kötü niyetli olmamak lazım. İnsan insana memleket memlekete benzer. Hem 21. yüzyılda, artık öyle kaba saba ifadeler kullanılmıyor artık.

Bu sözleri söyleyen ‘nezih’ hukukçumuz, ta 1940’larda yaşamış. Adı, Roland Freisler. 1942’de Nazi halk mahkemelerinin başyargıncı görevine getirildiğinde Hitler’e yazdığı teşekkür mektubunda geçiyor bu cümle. Kendisi yalnız değil tabii ki. Ayrıca, yerden bitme de değil. Uzun süre Adalet Bakanlığı yaptıktan sonra geliyor o yüce makama.

Önce yasama sonra hukuk

Reichstag yangınından sonra herkesi tutuklayarak yaptığı 1933 seçimleriyle başa gelen Hitler’in ilk işi, kendisine sınırsız yetki veren yasayı çıkarmak olmuştu. “Hükümet bu yetkileri çok lüzumlu tedbirlerin yürütülmesi için gerekli saydığı derecede kullanacaktır. Böyle bir kanuna başvurulmasını gerektirecek iç durumlar aslında pek azdır” diyordu ama daha üç ay geçmeden Almanya’da Nazi partisi dışında parti kalmamış, üstelik kurulması da yasaklanmıştı.

Yargının ele geçirilmesi ise hiç zor olmadı. 7 Nisan 1934’te çıkarılan bir yasayla Yahudiler ve Nazi partisine bağlılığından şüphe edilen tüm savcılar görevlerinden uzaklaştırıldı. Onların yerine iktidara sadık hâkim ve savcılar atandı. Böylece, yargı Hitler’e bağlandı ve ‘vatana ihanet’ davaları, yeni kurulan Halk Mahkemelerine (Volksgerichtshof) devredildi. Temmuz 1934’te SA’ların idam edilmesinden sonra aynen şöyle diyordu Hitler: “Eğer beni normal adalet yollarına başvurmamakla suçlayanlar olursa onlara söyleyeceğim tek söz şudur: O anda Alman halkının kaderinden sorumlu olan bendim ve bundan ötürü Alman halkının en yüksek yargıncı (Oberster Gerichtsherr) ben oldum. Gelecekte herkes şunu iyi bilmelidir ki, devlete el kaldıracak olan kimsenin payına düşecek şey ölümdür!”

‘Milli şuur’ yoksa...

Prusya savcılarına “Kanun ve Führer’in iradesi aynı şeydir” diyen İçişleri bakanı Hermann Goering de ondan aşağı kalmıyordu. Adalet Müşaviri ve Alman Hukuk Lideri Dr. Hans Frank ise daha açık söylüydü: “Nasyonal Sosyalizm karşısında hukuk bağımsızlığı yoktur. Vereceğiniz her kararda önce kendinize şunu

Hukuk mu? Siz nasıl istiyorsanız!

sorunuz: Benim yerimde Führer olsa nasıl karar verirdi?”

Bu arada, 1936’da yapılan bir değişiklik de “sağlıklı milli şuur” kriteri de ceza hukukuna eklendi. Yani artık herhangi bir suç işlemek de gerekmiyordu; Nazi olmayanlar, dolayısıyla ‘milli ve yerli’ olmayanlar zaten suçluydu!

Kürsüdeki cellat

Roland Freisler işte tam da bu günlerin adamıydı!

Daha 1925 yılında Nazilere katılan Freisler, hızla yükselerek 1933 Şubat ayında, Prusya Adalet Bakanlığı daire başkanı olarak atandı. 1933-1934 yıllarında Prusya Adalet Bakanlığı Devlet Sekreteri oldu ve 1934-1942 yıllarında ise sadık hizmetkâr ve tutkulu bir faşist olarak Reich Adalet Bakanlığını fiilen yürüttü. 1942’de ise Halk Mahkemelerinin başına getirildi, yargıç filan değil tam bir şovmen olarak görev yaptı. Mahkemeler sırasında sanıklara durmadan bağırmasıyla şöhret yaptı. Eh, savunma zaten yoktu! Özellikle Hitler’e düzenlenen

saldırıda tutuklananlara karşı tam bir intikam operasyonu yürüten Freisler’in davalarının neredeyse tümü idam cezalarıyla sona eriyordu. 1942-1945 yılları arasında 5 binden fazla ölüm cezası onun elinden çıktı. Anti-faşist direniş grubu Beyaz Gül üyelerini 1943’te giyotine gönderen de oydu ve bu davayı da tam bir soytarlığa dönüştürmüştü. Bu arada, idam cezası vermeyeceği davalara dış ülkelerin temsilcilerini ve gazetecileri çağırıp gösteri yapmayı da ihmal etmiyordu.

Herhalde hiç bitmeyecek sanmıştı o da. Zulmün hizmetkârları öyledir, sürdürdükleri saltanatın hiç bitmeyeceğini sanırlar hep. Ama bitti sonunda. 3 Şubat 1945’te Berlin bombalanırken, Freisler yine mahkeme binasındaydı. Cesedi, ertesi gün taş bir sütun altında ezilmiş olarak bulundu; elinde hala dosyalar vardı.

Şimdi, üstü yazılı olmayan bir mezar taşının altında yatıyor. Ne eksik ne fazla; yalnızca bir ölü o. Sevgili Führer’i gibi! Dosyalarını ise dünyanın dört bir yanında onun gibiler takip ediyor artık.

Fransız halkı isyan ediyor

Mücadele Birliği

Fransa'nın alt tabakalarının akaryakıt zammına karşı isyanı genişliyor, yayılıyor ve yeni bir niteliğe doğru evriliyor.

"Sarı Yelekler" in hareketi olarak başlayan kitle eylemi, kimsenin, belki de eylemi başlatanların dahi önceden düşünemedikleri, hayal etmedikleri boyutlara varıyor. Eylem önce, proletaryadan bir tık üstte, burjuvaziden fersah fersah altta olan toplumsal kesimlerin yol kesme, protesto hareketi olarak, kendiliğinden, örgütsüz, lidersiz, sosyal medya üzerinden yapılan çağrılarla başladı.

Fakat eylem, giderek güçlendi, gevşek de olsa bir örgütlülüğe kavuştu, oldukça geri de olsa taleplerini formüle ettiler ve bir gövde gibi hareket etmeye başladılar. Eylemin başında ileri sürülen taleplerin geri olmasının bir önemi yok. En büyük ayaklanmaların, dünya tarihini değiştiren devrimlerin bile başlangıçta oldukça geri, naif taleplerle başlayabildiklerini biliyoruz. 1905 Rus Devrimi, 1917 Büyük Ekim Devrimi, hatta 1789 Fransız devrimi işte böyle geri ama emekçi sınıflar için yakıcı taleplerle, "ekmek istiyoruz" talebiyle kıvılcım alan devrimlerdi.

Bu isyan ya da ayaklanma bir devrime dönüşür mü; bilmiyoruz. Ancak şunu biliyoruz: İsyancıların ya da ayaklanmacıların "Eylem kapısından girerken sahip oldukları düşünce ve taleplerle eylem sürecinde üstlenecekleri görevlerin uyumsuzluğu, tekellerin boyunduruğuna genel isyana dönüşmek zorunda kalacaktır." Biz, bu satırları hareketin henüz başladığı ilk zamanda, henüz kimsenin bu hareketin yönü hakkında bir fikir sahibi olmadığı günlerde yazmıştık ve yaşam tam da düşündüğümüz gibi akmaya başladı.

Akaryakıtta getirilecek zamlara karşı yol kesmelerle başlayan hareket, bir yandan öğrencileri, devlet memurlarının bir kısmını hatta köylüleri harekete geçiren isyan boyutuna geçirirken diğer yandan da taleplerinde politik bir sıçrama yaparak "Macron istifa" noktasına gelmiş bulunuyor. Tıpkı, basit taleplerle başlayan Mısır ya da Tunus'taki hareketlerin devlet başkanlarını deviren birer halk devrimine dönüşmeleri gibi.

Hareket, aslında buna isyan da denilebilir, şimdiden Fransız hükümetini sarsmaya başladı. Macron, akaryakıt zamlarını geri aldığı söyleyerek geri adım attı. Ama bu geri adım, hareketi tavsatmak bir yana daha de genişletti. Zengin bir sınıf savaşı deneyimine sahip Fransız halkı, hükümetin geri adımına, "kıvrıntı değil, ekmeğin kendisini istiyoruz" sözleriyle yanıt verdi. Sorun akaryakıt zamlarını protestoyu aştı. Eylemciler şimdi anti-kapitalist sloganlar atıyor ve devrimden söz ediyorlar.

Bu ayaklanma nereye evrilir, bu konuda şimdiden söyleyebilecek her söz bir tahmin, bir spekülasyon olmanın ötesine gitmez. Ancak şunu gördük ve biliyoruz: Hareketin kökleri çok derinlerde ve sağlam. Hareketin kendiliğinden bu noktaya gelmiş olması, yayılması, derinlik ve genişlik kazanması bu sağlam kökler sayesinde.

"Avrupa Diken Üstünde". "Sarı Yelekliler" hareketi başlar başlamaz, burjuva basın işte bu başlığı atmıştı. Eylemlerin yayılmasından korkuyorlardı; korktukları başlarına geldi. Eylemler şimdiden Belçika'ya ve hiç beklenmedik yere, Irak'ın Basra kentine sıçradı. Dünya emekçi sınıfları birbirinden öğreniyor, örnek alıyor, açılan

yoldan ilerlemeye çalışıyor. Şimdi dünya burjuvazisi, nefesleri tutmuş, eylemlerin öteki Avrupa ülkelerine yayılıp yayılmayacağını gözlüyor.

Korku yersiz mi? Kesinlikle değil. Kapitalist sömürü, sadece bağımlı ülkelerin emekçi sınıflarını değil ama emperyalist ülkelerin işçi sınıflarını ve emekçilerini de derin bir yoksulluk içine sürüklemiş durumda. Avrupa ülkelerinin ezici çoğunluğunda artık bir işçinin tek başına çalışarak kendisinin ve ailesinin (bu aile üç kişilik de olsa) geçimini sağlaması mümkün değil. Ve dahası, en küçük bir talihsizlik, hastalık, kaza, kötü ürün gibi işlerin ters gidişi, Avrupalı emekçiyi mutlak bir açlığa sürükleyecek koşullar var şimdi. Avrupalı emperyalistlerin, Sovyetler Birliği ve sosyalist sisteme duyulan sempatinin önünü kesmek için kendi emekçilerine verdikleri "rüşvet" koşulları ortadan kalkalı çok oldu. İtalya, Fransa, İspanya bunların başında geliyor. Bu ülkelerde ortalama bir işçi emekli emekli aylığıyla artık kendi yaşamını sürdürmez noktadadır; mutlaka bir yerlerden yardım almak zorundadır.

Avrupalı emperyalistler dünyanın kanını emerek semirdiler ve semirdikçe Avrupa emekçi sınıflarını daha derin bir sefaletle ittiler. Bu, kapitalist üretim biçiminin bir doğa yasası katılığıdır işleyen yasadır. Durum tam da Marx'ın yüzelli yıl önce işaret ettiği gibi, "sermaye birikimi oranında, aldığı ücret ister yüksek, ister düşük olsun, emekçinin yazgısı daha da beter olacaktır." Öyle de oldu. Çünkü, "sermaye, birikimine tekabül eden bir sefalet birikimi yaratır. Bu yüzden, bir kutupta servet birikimi, diğer kutupta, yani kendi emeğinin ürünü sermaye şeklinde üreten sınıfın tarafında sefaletin, yorgunluk ve bezginliğin, köleliğin, bilisizliğin, zalimliğin, akli yozlaşmanın birikimi ile aynı anda olur."

Sermaye birikiminin dev boyutlara ulaştığı Avrupa'da bu yüzden en ufak bir kıvılcım ortalığı tutuşturmaya yetmekte; bu yüzden en ufak bir kıvılcım karşısında Avrupalı kapitalistler derin bir korku ve endişeye kapılmaktalar.

Fransa'da orta ve ortanın altındaki kesimlerin, tabakaların başlattığı hareket daha da derinleşerek bir

devrime dönüşür mü; bilemeyiz. Ancak şunu biliyoruz: Devrim giderek birbirine yakınlaşan binlerce, onbinlerce olayın, çatışmanın, çarpışmanın, isyan ve ayaklanmanın bir bileşkesi olarak doğar. Bu sayısız eylem, olay, çatışma, çarpışma, isyan ve ayaklanma başta zaman ve mekan olarak birbirinden yalıtık biçimde ortaya çıkabilirler hatta çıkarlar. Fakat zamanla birbirine yakınlaşarak, ortaya çıkışları sıklaşarak, yoğunlaşarak, üst üst binerek ve sonuçta bir noktada birleşerek tek bir hedefe yönelen bir bileşkeye; burjuva egemenliği, kapitalist üretim biçimini yıkacak bir devrime dönüşürler.

Fransa'da başlamış bulunan devrimci kitle hareketi, hükümeti devirsin ya da devirmeden, küçük zaferler kazanarak -ki şimdiden hükümete geri adım attırarak bunu başarmış bulunuyor- geri çekilsin, önemi yok. Çünkü hareket daha şimdiden Fransız kapitalizmini, burjuva sınıf egemenliğini yerle bir edecek toplumsal devrime dev bir itilim sağlamış bulunuyor.

Fransız proletaryası, konformizm/parlamentarizm batağında tüm devrimci coşku ve heyecanını yitirmiş olan Fransız Komünist Partisi ve onun yönetimindeki sendikaların etkisiyle, başlangıçta harekete kayıtsız kaldı. FKP ve yönetimindeki sendikalar ilerleyen günlerde sıcak koltuklarından kalkıp destek açıklaması yapınca hareket işçiler, öğrenciler ve devlet memurlarının bir kısmı tarafından desteklenmeye başladı.

Bu hareketten alınacak en önemli derslerden biri, komünistlerin hiç bir toplumsal olayı küçümsememeleri; en ufak bir toplumsal olayın bile bozkırı tutuşturacak bir kıvılcıma dönüşebileceğini hesaba katarak hazırlık yapmak, olayın içinde yer almak ve onu genişletip derinleştirmek için büyük bir enerjiyle mücadele etmektir.

Fransa'da hareket 17 Kasım'da başladı. Ondan bir gün önce Macron ve hampaları, yirmi dört saat sonra bir kabusu uyanacaklarını asla düşünmemişlerdi. Bunun tek açıklaması, Fransa'nın bile tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüşmüş olduğudur. Sermaye sınıfı egemenliğine ve kapitalizme güven duygularıyla dolu sosyal reformistler bu durumdan ders çıkarırlar mı?

Sanmıyoruz.

Karşıdan Bakış

Ahmet
KANBAL

Gülistan öldü. Üç çocuğu annesiz kaldı. Kimse oralı olmadı. Bir annesi dışında. Şimdi Hamdiye annenin bizden bir isteği var. Gülistan'ı öldürenler yargılsın. Cezalarını çeksinler istiyor.

Annesi doğduğunda Gülistan demişti adına. Gülsün, etrafına gülücük saçtıkça gül bahçesi olsun diye. Öyle sevinmişti ki onu doğduğuna. Yüzünde güller açmış, dünya onun olmuştu adeta. El bebek gül bebek büyümüş, eski kesme taşlardan yapılmış köy evinin içi de dışı da yaşam bulmuştu.

Tarla onun, bağ onun, köy onundu. Koşturuyor sokaklarda, bağda, bahçede. Kesme taşlardan yapılmış köy evleri arasındaki mağaralarda, evlerin mahzenlerinde. Gülistan büyümüş, genç bir kız çocuğu olmuştu. Adına devlet Gül dese de köyünün Gülistan'ıydı O.

On dokuzundaydı daha. Genç bir kadın olmuştu ama Gülistan'dı yine de.

Ağabeyi evlenecekti. Yuva kuracaktı. Diyarbakır'ın Çınar'ından bir gelin getirecekti. Diyet ödemesi gerekiyordu. Gülistan geldi aklına. Ağabeyinin de babasının da. Kestiler diyeti Gülistan'a. Ne de olsa evinin, köyünün Gülistan'ı da olsa ağabeyleri, erkek kardeşleri için diyeti o ödemeliydi. Öyle de oldu. Berdel ettiler hemen ağabeyine. Diyarbakır'ın Çınar'ından getirecekleri gelin için Çınar'a gelin ettiler Gülistan'ı.

Gülistan berdel gönderildi, diyet ödettirildi

Yok diyemedi. Gidemem diyemedi. O da annesi de. Diyeti ödemek ona düşmüştü. Berdel ettiler Gülistan'ı. Gelin oldu Gülistan. Anne oldu. Sonra yine anne oldu ve bir daha. Berdel dahi olsa herşey güzeldi Gülistan için. Ya da güzel görünüyordu. Ya da o öyle hissediyordu. Belki de öyle olduğunu kabul etmek zorunda idi.

Ama sadece Gülistan değildi berdel olan. Ağabeyinin eşi de ona olmuştu berdel. O da istememişti ama olmuştu. Berdel iken sevmiştii başka birini ya da sevdiğini hissetmişti. Belki de sevgi aldatmacasına kapılmış, kendini kandırmıştı. Ya da kandırılmıştı. Ama bu ilişki yasak bir ilişkiydi. Eşinin kardeşi sonuçta. Ama ikisi de yasak dinlememişti. Sonunun ne olduğunu, törenin ne dediğini bile bile. Kaçmışlardı ama bulunup getirilmişlerdi. Aileler toplanmış cezalarını kesmişti. Gelin evine gönderilmiş, erkek evlat evden kovulmuştu. Bir daha dönmek üzere evlatlıktan reddedilmişti.

Birşey daha vardı... Berdelin biri gönderildi ise Gülistan da diyet ödemeliydi. Evine gönderilmeli, çocuklarından edilmeliydi.

Neyse ki olmadı, töreye karşı duruldu. Ama diyetini ödemek zorundaydı Gülistan. Bu diyet ödettirilmeliydi Gülistan'a. Öyle de yapıldı.

Gülistan berdel gittiği Çınar'daki evinde hergün dövüldü. Öldürülmek istendi. Aradı annesini "Öldürecekler beni" dedi. Jandarmaya haber verildi. Savcı "Bir daha yaparsa affetmeyeceğiz" dedi. Evine

gönderdi. Gülistan dayak yemeye devam etti. Sesini duyan olmadı. Annesini arayamadı. Odasından çıkmasına izin verilmedi. Ne de olsa berdel gelmişti. Ödemesi gereken bir diyeti daha vardı. Eşinin zulmü yetmedi. Kayınbiraderi de devreye girdi. Gülistan bağırdı, duyan olmadı. Gülistan bağırdı, ses eden olmadı. Sesi annesine yetişmedi. Babası desen, kardeşleri desen onlar da erkekti. Ama aileydi. Belki de duysalar da diyet ödemeliydi Gülistan diye düşündüler. Malum ya töre öyleydi. Belki de ellerinden birşey gelmedi. Haberleri dahi olmadı belki. Ama diyet ödettirildi Gülistan'a.

Gülistan'ı bir gece kafasının arkasından bir cisim ile vurarak yaraladı iki kişi. Hastaneye getirip kaçtılar. Gülistan oracıkta yaşamını yitirdi. Öldürenler "intihar" dedi. Ne de olsa diyet ödemeliydi. Öldürülmüş olamazdı. Diyetini kendisi kesmeliydi. O yüzden intihar denmeli, herkes de buna inanmalıydı. Gülistan öldürüldü. Öldürenlerin dediğine herkes inandı. Savcı delil bulamadı. Delil aramadı da.

Gülistan Katledildi . Üç çocuğu annesiz kaldı. Kimse oralı olmadı. Bir annesi dışında. Şimdi Hamdiye annenin bizden bir isteği var. Gülistan'ı öldürenler yargılsın. Cezalarını çeksinler istiyor. 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddet ile Mücadele Günü'nde Hamdiye ana bize sesleniyor; "Gülistan'ımı berdel olmaktan kurtaramadım. Bari failleri ceza alsın. Gülistan'ım mezarında rahat uyusun."

Yeni Yaşam

M. Ender
Öndeş

Bu yazıya başladığımda, 25 Kasım için Tünel'de toplanan kadınlara müdahale başlamış, ara sokaklarda kovalamacalar ve yürüme ısrarı sürüyordu.

Başka bir şey yazmayı düşünüyordum aslında ama görüntüleri izlerken, uçup gittim. Biraz da kendi kişisel tarihimin içine doğru uzanarak son yirmi-otuz yılda kadınların, kadın hareketlerinin hayatıma, hayatımıza kattıklarını düşünmeye başladım.

Yaklaşık 15 yaşından beri, şöyle ya da böyle sosyalist hareketin içindeyim. Az çok 'şehirli' diye bilinen bir yapının içinden gelmemin iyi yanları vardı elbette. Nispeten daha az feodaldık, kadınların katılımı üzerine nispeten daha açık fikirliydik belki ama nispeten! Kafamızda özel bir kadın alanı gibi fikirler yoktu; kadınlarla ilgili her ne düşünüyordusak, onları da genel mücadelenin bir ayrıntısı olarak tanımlıyorduk. Programatik bir metin yazsak misal, kadınlar, çocuklar, gençler, sporcular, vb. gibi kategorilerle birlikte en sonda 'zaten çözülecek olan sorunlar' arasında yer alıyordu. Önce genel ve esas olan!

Sonra... Sonrası uzun hikâye... Buraya da sığmaz zaten ama asıl derdim de politik bir değerlendirme yazısı yazmak değil. Arada fark ettiğim başka bir şeyi yazmak istiyorum. Özellikle kadın ve ekoloji hareketlerinin yükselişinden sonra, bu durumun benim ve bir sürü başka insanın üzerinde, programatik söylemlerin ötesinde bir etki yarattığını gördüm mesela. Kuşkusuz kadın hareketi ve özel olarak feminizm, çubuğu çok sert büktü, bu zaman zaman tedirgin edici de oldu ama gitgide bir şeyler oturdukça, bütün bunların erkeklerde bir 'yontulma'ya vesile olduğunu gördüm. Ki bunda benim açımdan Kürt kadın hareketinin de özel bir etkisi oldu.

Basit şeyler gibi görünebilir. Hepimizin dilinde bir 'ayıklanma' gerçekleşti mesela. 'Bilim adamı' kavramı, çöktü gitti, fena mı? "İnsanoğlu" lafı neydi Allah aşkına, düşünsenize? Bazı dangalaklar pek alay ediyor ama kadına doğru dürüst 'kadın' demesini öğrendik. Yine mesela babamızın önünde oturup kalkmasını üç günde öğrendik de, kadınların önünde oturup kalkmasını 40 yılda öğrenmek az ilerleme mi? Öğreniyorsunuz ama! Bu yaşımda, toplu taşımada dizlerimi birbiriyle tanıştırmayı öğrendim ki bu ülkede bunu kızlara 7 yaşında öğretiyorlar! Bir yandan da hala küfürbaz bir adamım yine ama ağzından bir şey kaçırana anında linç eden bir mekanizma öyle çalışıyor ki, tırsıyorum çok fena! "Üslup heval üslup" lafıyla en çok dalga geçen, yaşımın arkasına sığınıp gazetenin müesses nizamını en çok bozan benimdir ama o kurumda bir kırmızıçizgi vardır ki, onu bilirim, öğrenmişimdir.

Basit şeyler mi bunlar? Öyle mi görünüyor? Değil. Siyasal programların, perspektif yazılarının ve sloganların ötesinde bir şeyden, davranışsal bir durumdan, gitgide özümşenerek sabitlenen olgulardan söz ediyorum. Ama test eden bilir;

Kadınlardan ne öğrendik?

erkeklerin eğitim hafızası yoktur! Onca yıldır evi çekip çeviren ben, bir hafta ablamın yanında kalayım, çayımın ayağıma getirilmesine çok fena alışabilirim. Dolayısıyla, yontulma, baskılanmayla sürekli beslenmesi gereken bir şeydir. Bunun önemi ne? Şu: Yazılar, programlar yazabilir, örgütler kurup, kotalar, eşbaşkanlıklar yaratabilirsiniz ama esas olan yine de davranış kalıplarınızdır. Postmodern ortaçağ, ruhumuzu parçalarken mahalle Müslümanının "onun yeri ayrı onun yeri ayrı" tekerlemesini dilimize sokuşturuyor ve bizim insan bütünlüğümüzü hedef alıyor. Oysa kompartımanlardan oluşan bir hayat değil sosyalistlerin hayatı, şurada farklı burada farklı kurulmuş denklemler üzerinden yürümez devrimci yaşam.

Dolayısıyla, kadınlardan en az iktidarın korktuğu kadar korkmanın bünyemize büyük yararı var. Ha, bu arada her şey çok sert mi oluyor? Evet, maalesef. Hayran olduğumuz adamları yiyoruz bu aralar mesela, ama olsun, o şiirler, o filmler filan değerini yitirmiyor. İyi şeyler yapıyor olmanın getirisinin "iltimas" olmadığını öğrensin herkes, başka yolu yok bunun.

Her şey sloganlardan, sözlerden ibaret değil yani. Yaşarken olanlar var bize; onları da çok önemsemeliyiz.

Sonuç olarak Sedat Suna'nın bu akşamki efsane fotoğrafında iki el var. Biri, üstten kalkanı tutan el; o bizi 'adam' etmek istiyor. Diğeri, kalkana dayanmış, onu geri iten el; o da bizi 'insan' etmek istiyor. Zaman zaman gerilsen de, o ikincisi bizim elimiz.

Öyle değil mi?

Kadınlar

*Toprak öyle bitip tükenmez, /dağlar öyle uzakta,
sanki gidenler hiçbir zaman hiçbir menzile erişemeyecekti.
Kağnılar yürüyordu yekpare meşaleden tekerlekleriyle
Ve onlar ayın altında dönen ilk tekerlekti.
Ayın altında öküzler başka ve çok küçük bir dünyadan gelmişler gibi ufacak kısacıklılar ve pırlıtlar vardı hasta kırık boynuzlarında ve ayakları altından akan toprak, toprak, ve toprak.
Gece aydınlık ve sıcak ve kağnılarda tahta yataklarında oyu mavi humbaralar çırılçıplaktı.
Ve kadınlar birbirlerinden gizleyerek bakıyorlardı ayın altında geçmiş kabilelerden kalan öküz ve tekerlek ölülerine.
Ve kadınlar bizim kadınlarımız: korkunç ve mübarek elleri ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle— anamız, avradımız, yarımız ve sanki hiç yaşanmamış gibi ölen ve soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen ve dağlara kaçırıp uğruna hapis yattığımız ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki ve kara sabana koşulan ve ağıllarda ışıltısında yere saplı bıçakların oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan kadınlar, bizim kadınlarımız şimdi ayın altında kağnıların ve hartucların peşinde harman yerine kehriban başlı sap çeker gibi ayın yürek ferahlığı, ayın yorgun alışkanlık içindeydiler. Ve onbeşlik şaraplenin çeliğinde ince boyunlu çocuklar uyuyordu. Ve ayın altında kağnılar yürüyordu Akşehir üzerinden Afyon'a doğru.*

Nazım Hikmet

Değişmeyen cephe: Kürt, kadın, sanat, devlet...

Bircan Değirmenci

Nurcan Değirmenci hakkında Van'ın İpekyolu ilçesinde 2017 yılının 25 Kasım etkinliğinde "Sê Jinên Azad" adlı parçayı seslendirdiği için dava açıldı.

Yıl 1998. Soğuk bir kış günü. Ankara her zamanki gibi sisli, puslu, kasvetli ve gri havasıyla karşılıyor bizi. 10 saat süren gergin ve neyle karşılaşacağımızın bilinmezliğiyle uykusuz geçen bir yolculuk sona ermişti. Kahvaltı yapmamız lazım ama kimsenin iştahı yok. Ağzımızın tadı zehir gibi. Bizi bekleyen avukatın bürosunu ararken bir ilköğretim okulunun önünden geçiyoruz. İstiklal Marşı'nın son dizeleri detone ve yorgun sesli çocukların dilinden söyleniyor. Sonra muhtemelen iyi uyku çekememiş okul müdürünün mikrofandaki agresif kelimeleri geliyor kulağımıza. Duruyoruz birden, bize sesleniyormuş gibi.. Siz ne biçim Türk evladı olacaksınız. Sesiniz neden gür çıkmıyor? Müdürün davudi sesiyle ayılıyor. Yok yok bize söylemiyor ama malum Ankara'ydı burası, devletin sesi ürkütüyor bizi. Adımlarımızı sıklaştırarak, olay mahallinden hızla uzaklaşıyoruz.

Avukatla buluşacağımız büroya gidiyoruz. Araçla gideceğimizi sanıyoruz ama avukat bizden daha yoksul olduğu için ne kadar süreceğini bilmediğimiz adliye giden yolda yürüyoruz. Avukat önde biz kurbanlık koyunlar gibi arkada. Bir ara kocaman yolun ortasında göremediği patates kabuğuna basarak düşme tehlikesi geçiriyor. Karizmayla birlikte savunma makamı da darbe alıyor. Ve Nurcan'dan gelen ani refleks: "Ay annemim! bu bizi nasıl savunacak?"

Güven bunalımıyla bakıyorlar birbirlerine. 'Anlaşılan iş başa düştü' diyerek kendi yöntemlerini uygulamaya karar veriyorlar. Adliye geliyor.

Birazdan Mezopotamya Kültür Merkezi'nin müzik grubu Venge Sodiri'nin bir mitingte söylediği "Her ne pês" adlı şarkı nedeniyle yargılandıkları duruşma başlayacak. Duruşma öncesi grubun kadın elemanları Nurcan, Ayfer ve Şengül adliyenin tuvaletine giderek, ellerine geçirdikleri ruju dudaklarına acemice sürüp, hakimden "Pardon" filmindeki gibi 'iyi hal' indirimi almaya çalışıyorlar. Mahkeme başkanı ellerinde bulunan ses kaydının dinleneceğini söylüyor. Herne Pês marşı bu kez Kürt evlatlarının gür sesiyle mahkeme salonunu inliyor. İzleyici bölümünde birlikte oturduğumuz Nail Yurtsever kulağıma eğilip, ayağa kalkarak, saygı duruşunda bulunmak istediğini söylüyor, kolundan tutup heyecanına yenik düşmemesi için coşkusuna engel olmaya çalışıyorum.

Nurcan savunma yapıyor, diğer arkadaşları savunmaya katıldıklarını söylüyor. Sıra avukata geliyor. "Müvekkilimin söylediklerine katılıyorum" deyince tedirginliklerinde yanılmadıkları anlaşılıyor. Mahkeme

başkanı görüntü kayıtlarının da incelenmesi için mahkemeye ara vererek, bu süre zarfında sanıkların nezarete tutulmasına karar veriyor. Dumura uğrayan grup elemanları sararmış yüzlerinde iyice rengi ortaya çıkan ve hiçbir işe yaramayan kırmızı rujlu dudaklarını bükerek, nezarethaneye doğru yol alıyorlar.

Buraya gelmeye karar vermeleri çok da kolay olmamıştı. İstanbul'daki avukatları Eren Keskin, 6 ay önce dava açıldığında tutuklama kararının çıkabilme ihtimalinin yüzde 50 olduğunu söylediği için yeraltına çekilmişlerdi. Konserlere çıkamıyorlar, albüm çalışmalarını da askıya almışlardı. Kırmızı bültenle aranıyormuşçasına evlerine bile gidemiyorlardı. En kötüsü de her daim polisler tarafından baskına uğrayan MKM'ye gidemiyor, arkadaşlarını göremiyorlardı. Kaygı ve endişeyle geçen süre zarfında birgün İstiklal Caddesi'nde dolaşırken 'hadi beş dakkalığına da olsa gidip arkadaşlarımızı görelim' demişlerdi. İçeri girdikleri gibi polisler arkalarından kafeteryayı basmıştı. Kimlikler toplanmıştı, Nurcan kimliğini vermemişti. Herkesin gözaltına alınacağı söylenince Nurcan tuvalete gitmişti. Polisler milleti götürüp, kapılar kilitlenene kadar saklandığı tuvalette kurtulmayı başarmıştı. Bu sayede kısa bir dönem etrafta 'kahraman' olarak dolaşmıştı.

Tüm bunlar yetmez gibi bir de ailesinden gizlemek zorundaydı. Cezaevine girmekten çok ailesinin duymasından korkuyordu. Çünkü annesi ona laf arasında "hapse girmektense balkondan atılan daha hayırlı olur" diyerek bu konudaki görüşünü çoktan beyan etmişti. Onca kaçış macerasından sonra şimdi nezaretteydiler ve cezaevine girmeleri an meselesiydi. En çok da ailesine vereceği hesabı düşünüyordu. Nezarete tutuldukları 6 saat onlara müebbet hapis gibi gelmişti. Kısacık zaman diliminde yığınla anı biriktirmişlerdi. Biraz daha kalsalar beste yapabilir kimbilir kitap bile yazabilirdiler. Neyse ki korkulan olmadı ve duruşma ertelenerek serbest bırakıldılar. Salıverilmenin ardından soluğu lahmacuncuda aldılar.

Ve aradan 20 yıl geçti. Ne kendisinin ne ailesinin ne de devletin tutumu değişti. O günden bugüne Kürt sanatçılara yönelik tavır hiç değişmedi. Nurcan cezaevine girmedi ve bu davadan beraat etmişti ama diğer sanatçılara olduğu gibi haklarında açılan davaların arkası kesilmedi. Kürt sanatçı Ozan Cane geçtiğimiz günlerde 6 yıl ceza aldı. Son olarak Ruken Yılmaz'a da Van'da söylediği şarkı nedeniyle dava açıldı.

Geçtiğimiz yıl Van'ın İpekyolu ilçesinde HDP tarafından organize edilen 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele günü nedeniyle miting yapıldı. Mitingde sahne alan Nurcan Değirmenci hakkında "Sê Jinên Azad" adlı parçayı seslendirdiği için Van Cumhuriyet Savcılığı tarafından suç duyurusunda bulunuldu ve propoganda yaptığı iddiasıyla dava açıldı. Değirmenci ifadesinde; konser öncesinde Kürtçe bilen güvenlik güçleri tarafından repertuar defterinin incelendiğini ve kendisine okuyacağı parçalarda herhangi bir sıkıntının olmadığını belirtildiğini söyledi. Okuduğu şarkının tamamen kadın temalı olduğu için söylediğini ifade eden Değirmenci, 'Eğer ana dilimde şarkı söylemek bir suçsa ben bu suçu 20 yıldır işliyordum. E başka bir işim olmadığına göre de işlemeye devam edeceğim' dedi.

Dava devam ediyor.

20 yıl geçmesine rağmen Kürt, kadın, sanat ve devlet cephesinde değişen hiçbirşeyin olmaması üzücü elbet. Özellikle bölgede kayyumların atanmasıyla birlikte festivaller ve mitinglere izin verilmezken Kürt sanatçılar kendilerini ifade edebilecekleri alan bulamıyor. Mekan ve performans alanları verilmeyerek sistematik biçimde sadece dar bir kitleye hitap eden içkili mekanlara hapsedilmek isteniyorlar. Kürt muhalif sanatçıları; şarkı sözlerinin bile didik didik edilip, her konser sonrası dava açılma tehdidiyle karşı karşıya bırakılarak, Kürt arabesk popüler kültürün öne çıkması dayatılıyor. Böyle giderse gülüp geçtiğimiz, filmlere konu olan sessiz lorke'nin çalmaya devam etmesi de kaçınılmaz gibi gözüküyor.

Nurcan Değirmenci kimdir?

Ses sanatçısı. Diyarbakır doğumlu. 1993 yılında Arif Sağ Müzik Evi'nde halk müziği dersleri aldı. 1995 yılında merkezi İstanbul'da bulunan Mezopotamya Kültür Merkezi'nde (MKM) kursiyer olarak başladı. Pera Güzel Sanatlar Akademisi'nde solfej ve şan eğitimi aldı.

MKM bünyesinde beş arkadaşıyla birlikte Venge Sodiri adlı Zazaki müzik yapan grupta faaliyet gösterdi. Wayir adlı albüm çıkarttı. Eşzamanlı olarak müzisyen ve solo vokallerin tamamının kadınlardan oluştuğu Koma Asmin adlı grubun içerisinde yer aldı.

Bireysel çalışmaların yanı sıra Şahiya Stranan ve Koma Aheng adlı proje çalışmalarında bulundu. Son olarak yine MKM sanatçılarından oluşan bir grupla Kürt Şair Baba Tahir Üryan'ın rubailerini besteledikleri Diwan a Dubeyti adlı projeyi hayata geçirerek, albüme dönüştürdüler. Değirmenci çalışmalarını MKM bünyesinde sürdürüyor.

(BD/HK)

Kirz, Kıbrıs'a yansımaları ve ortak mücadeleye olanakları ele alındı

Güney Kıbrıs'ta örgütlü olan Bandiera'nın organize ettiği "Kirz, Kıbrıs'a yansımaları ve ortak mücadele olanakları" konulu panel 20 Kasım Salı akşamı Lefkoşa'nın güneyinde gerçekleştirildi. Eski Lefkoşa Belediye Pazarı'nda bulunan Agora Projesi Merkezi'nde gerçekleşen panele kuzeyden Devrimci Komünist Birlik, KSP ve Boran Kültür Merkezi katılırken, panele davetli olan Bağımsızlık Yolu ise etkinliğe katılım göstermedi.

Yaklaşık üç saat süren panelin ilk oturumunda krizin nedenleri, kuzey Kıbrıs'a yansımaları ve gelişen mücadeleler ele alınırken, ikinci oturumda ise ortak mücadele olanakları konuşuldu. Örgütlerin sunumlarının ardından gerçekleştirilen soru cevap kısmında ise özellikle Kıbrıslı Rum katılımcıların merak ettikleri konulara değinildi.

Devrimci Komünist Birlik adına ilk oturumda Genel Sekreter Yusuf Alkım söz alırken, ikinci oturumda Demetris Karamallakis konuşma yaptı. Alkım konuşmasında krizin nedenlerine değinerek büyük bir ekonomik kriz döneminden geçildiğini ve bu krizin esas sorumlusu olan sermaye sahipleri ve onların temsilcisi hükümetlerin kimi zaman kriz olmadığını dillendirirken aslında onların da yaşamakta olan büyük sarsıntının herkesten daha çok farkında olduklarına dikkat çekti. "Kriz yok" demelerinin sebebinin ise krizin yıkıma uğrattığı işçi, emekçileri yatıştırmak ve oyalamak olduğunu belirten Alkım, kriz konusunda hemen herkes hemfikirken, kendini devrimci adleden çoğu çevrenin bu krizden "çıkış" yolları konusunda kafa karışıklığı yaşadığını dile getirdi. Ülkemizin gerek kuzeyinde gerekse güneyinde de ekonomik krizler yaşandığına da değinen Alkım her iki bölgede de bankacılık sektörünün bağımlı olduğu ülkelerde ortaya çıkan krizlere bağlı olarak bankacılık sektöründe yaşanan çöküşlerin hızlı bir şekilde ülkemize de yansıdığına vurgu yaptı.

Alkım konuşmasında ayrıca krizlerden çıkışın iki yolu olduğunu; birincisinin kriz döneminin üretici güçlerin yıkımı yolu ile atlatılarak kapitalist üretim ilişkilerinin korunması, ikincisinin ise yönetenlerin yönetim, yönetilenlerin ise daha fazla içerisinde buldukları şekilde yönetilmek istemedikleri, küçük bir sermaye sahibi azınlığın

geriye kalan üretici büyük çoğunluk üzerindeki sömürüne dayalı düzenin temellerinden sarsılarak, her yönüyle ortaya çıktığı kriz dönemlerini devrimci olanağa dönüştürmek ve krizlerin yaşanmadığı sosyalist üretim ilişkilerine dayalı yeni bir düzen kurmak için ayağa kalkmak olduğunu aktardı.

İşçi, emekçiler için en büyük düşmanın umutsuzluk olduğuna da dikkat çeken Alkım, "Umutsuz bir işçi sermaye sahipleri için son damlasına kadar sömürülebilir ve isyan etmeyecek bir güçtür, ancak sömürsüz bir yaşama dair umudu olan bir işçi, sermaye sahipleri için en büyük düşmandır." dedi. Alkım sınıf devrimcileri olarak kapitalist düzeni yıkıma uğratacak olan daha çok sayıda sınıf bilinçli işçiyi örgütlemek, onları sınıf bilinci ile silahlandırıp, devrim umuduyla donatmak görevi ile karşı karşıya olduklarını belirterek ne kuzeydeki, ne de güneydeki yapıların krize karşı ortaya koydukları devrimci bir açılım görülemediğinin altını çizdi.

Alkım konuşmasının son bölümünde devrimci güçler olarak önceliğin az da olsa devrimci bir bilince sahip olan, ancak egemenlerin çeşitli araçlarla onların devrimci umutlarını yıkıma uğrattığı kesimleri örgütlemek, daha geniş işçi, emekçi kitlelerin gerek ülke, gerekse dünya ve bölgedeki devrimci gelişmelere bağlı hareketleneceği süreçlerde devrimci mücadeleye önderlik edecek güçleri bir araya getirmek olması gerektiğinin altını çizdi. "Bunun için kendini devrimci adleden yapıların üzerinde durması gereken şey devrimin olanakları ve güncelliğidir, kitlelere devrimci olanakların varlığını göstermek, az da olsa devrimci bilinci olanları devrim umudu ile donatarak mücadele saflarına çekmek olmalıdır." diyen Alkım sözlerini şu şekilde tamamladı: "Devrimci Komünist Birlik olarak bizler bu bilinçle diyoruz ki; Bu Pislği Devrim Temizler! ve Şimdi Devrim Zamanı!"

İkinci oturumda DKB adına konuşan Demetris Karamallakis ise ülkemiz etrafında enerji kaynakları nedeni ile yaşanan emperyalist paylaşım çatışmalarına değinerek, bu çatışmaların merkezine yer alan Kıbrıs'ta yine bu çevrelerin çıkarları doğrultusunda yeni bir düzenleme yapılmaya çalışıldığını aktardı.

Yürütülen müzakerelerin Kıbrıs halklarının çıkarlarının

dikkate almayan ve emperyalist güçlerin çıkarlarını koruma temelinde yürütüldüğüne dikkat çeken Karamallakis, bu koşullarda yapılacak bir anlaşmanın burjuvazinin anlaşması olur ve barışı olacağını ancak ezilenlerin, halkların anlaşması ve barışı olamayacağını altını çizdi. "Ülkenin komünistlerinin, devrimcilerinin, demokratlarının, halkların kardeşliğini savunmaların önlerine koyacakları en acil görev özelde ezilen ülke halklarının, işçi sınıfının, ezen ülkelerle ortadoğudaki ülkelerinin, genelde dünya halklarıyla kardeşleşmesini ve işçi sınıfının birliğini teoriden pratiğe geçirecek örgütlenmeyi gerçekleştirmek olmalıdır." diyen Karamallakis, emperyalizme, kapitalizme, sömürgecilğe karşı bağımsızlığı, özgürlüğü, devrimi, sosyalizmi ve komünizmi hedefleyen bir örgütlenme olmaksızın ve bu önderlikte mücadele verilmeksizin, ülkemizi özgürlüğüne kavuşturamayacağımıza vurgu yaptı.

Karamallakis geçmiş acıların hesabını sormak, işlenmiş olan insanlık suçlarının sorumlularını yargılamak için demokratik bir halk iktidarının şart olduğuna da dikkat çekerek, Bu iktidarı kurmanın yolu devrimci mücadeleden, Türkiye-Kürdistan-Ortadoğu ve Yunanistan-Balkan ülkelerindeki devrimci unsurlarla birlikte gelişecek olan demokratik halk devriminden geçtiğinin altını çizdi. Sürecin hızla buna doğru geliştğini belirten Karamallakis "Ülkemiz emperyalist kapitalizmin büyük krizler ve kaoslar yaşadığı ve emperyalist zincirde en zayıf halkaları yarattığı bir coğrafyanın ortasında bulunmaktadır. Ve bu durum ülkemize, bölge ülkeler ile birlikte ortak devrimci olanaklar yaratıyor. Şimdi önümüze koymamız gereken Kıbrıs halklarının tüm devrimci komünist unsurlarını ortak bir çatı altında toplayarak Devrimci Komünist öncüyü yaratmak olmalıdır. Gelmekte olan devrimci süreci karşılayabilmenin ve devrimci dalgalanmaları ülkemizde de gerici iktidarları yıkacak şekilde yönlendirebilmenin başka yolu yoktur." dedi.

"Nazım İçin" oyunu seyirci ile buluşuyor

Üretim Merkezi tiyatro ekibi Tiyatro Üretim tarafından hazırlanan ve Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan müzikal tiyatro oyunu "Nazım İçin", 13 Aralık akşamı

Lefkoşa AKM, 15 Aralık akşamı Alsancak Gökay Boğaçan Kültür Merkezi, 21 Aralık akşamı ise Lefke Belediyesi AKM'de sahneleniyor.

Üretim Merkezi'nden yapılan açıklamada, Tiyatro Üretim olarak dünyaca tanınan büyük şair Nazım Hikmet'i ölümünün 65'nci yılında anımsamak ve sanatçının şiirlerinden oluşan kesitlerle yaşamını bir kez daha sahneye taşımayı uygun gördükleri belirtildi. Yaklaşık bir saat sürecek olan tek perdelik oyunda Nazım Hikmet'in şiirleri tiyatral bir şekilde sarkılar ve sinevizyon eşliğinde sahnelenecek. "Nazım İçin" oyunu Kültür Dairesi'nin desteklediği bir proje çerçevesinde oyun yazarlığı üzerine gerçekleştirilen eğitim çalışmaları sonucunda hazırlandı.

Tüm oyunlar saat 20:00'de başlarken, girişte seyircilere Nazım Hikmet'in şiirlerinden ve yaşamından kesitlerin yer aldığı birer kitapçık sunulacak. Üretim Merkezi'nden verilen bilgiye göre Alsancak'ta yapılacak olan gösterim, bölgede geçtiğimiz hafta yaşanan selden dolayı olumsuz etkilenen bölge halkına moral olması için ücretsiz olarak gerçekleştirilecek.

Nazım İçin

Tiyatro
Üretim
tarafından
hazırlanan
tek perdelik
müzikal
tiyatro

Alsancak
Gösterimi
Ücretsizdir

13 Aralık Perşembe, Lefkoşa Atatürk Kültür Merkezi
15 Aralık Cumartesi, Alsancak Gökay Boğaçan Kültür Merkezi
21 Aralık Cuma, Lefke Atatürk Kültür Merkezi
Tüm oyunlar saat 20:00'de başlayacaktır
Bilgi için: 0542 863 66 60 Üretim Merkezi

Üretim Merkezi

Yeni Dönem Atölye
Çalışmalarımız Başlıyor

Tiyatro, Müzik,
Fotoğrafçılık, Sinema,
Kadın ve Emek
Atölye Çalışmaları
Ve Yıgılı Bilgi İçin,
0542 863 66 60

özgür yarınlar için
Gelecek
gazetesi

Kıbrıs'ın tek Marksist gazetesine abone olun,
devrimci örgütlülüğün artırmaya katkı koyun...

0542 863 66 60

özgür yarınlar için
Gelecek
gazetesi

Sahibi:
Devrimci Komünist
Birlik

Yayın Kordinatörü:
Yusuf Alkım

Telefon: 0542 863 66 60
e-mail: gelecekgazetesi@gmail.com
web: www.devrimtemizler.net
Şht. Şener Enver Sok. Cengiz Apt. Dük:1 Yenişehir - Lefkoşa

